5/13
květen - máj
2013
ročník 83

Rozsévač
Rozsievač

Časopis Bratrské jednoty baptistů
Časopis Bratskej jednoty baptistov

Radím ti,
abys u mne nakoupil zlata
ohněm přečištěného
…a bílý šat,
aby ses oblékl
a nebylo vidět tvou nahotu.

Zj 3, 18

Kdo ti pomůže, když ti satan ukradl oděv?

Téma čísla

Biblická nahota

Barmští přátelé na návštěvě

V integračním domě v Ústí nad Labem Předlicích žije již několik týdnů sedm rodin z Barmy (země leží na východ od Indie). Celé rodiny byly nuceny uprchnout před autoritativní vládou a vojenským režimem, aby tak zachránily své životy. U nás se hlásí k Bratrské jednotě baptistů. Během svého pobytu v ČR získali kontakt na bratra Vjačeslava Jelisejeva, kazatele teplického sboru, kde místní uspořádali na Květnou neděli společnou bohoslužbu. Napsali nám o ní krátkou zprávu:

V neděli 24. března 2013 jsme ve sboru očekávali příjezd předsedy Výkonného výboru BJB bratra Milana Kerna.

Naplánovali jsme společnou bohoslužbu s 23 uprchlíky z Barmy, které bratr Kern již zná z předešlých návštěv v Předlicích. Byl proto jejich přítomností ve sboru velice potěšen.

Společně jsme chválili Pána v jazyce českém, anglickém a v rodné řeči našich barmských přátel. Bratr Kern kázal o příjezdu Ježíše Krista do Jeruzaléma na počátku velikonočního týdne.

Připomněl také Kristovo proroctví na Olivetské hoře a hloubku oběti Syna Božího na kříži.

Slova z evangelií, sepsaných podle Matouše a Jana, občerstvila a posílila všechny zúčastněné.

Naši přátelé z Barmy hledají stejně jako starozákonní Izraelité, nový domov tisíce kilometrů od své rodné vlasti.

Jejich pokroky v novém jazyce, který se zde musí učit, jsou jasným důkazem jejich úsilí připravit svým dětem důstojnější život.

Po bohoslužbě zakončené modlitbou Páně následovalo občerstvení, které pro nás připravily sestry. V přátelské atmosféře (při posezení) jsme se mohli s našimi hosty více sblížit a poznávat se navzájem.

Uměli byste si představit na Květnou neděli požehnanější bohoslužbu?

-jnm-

Obsah

Barmští přátelé na návštěvě (-jnm-) /2
Kdo ti pomůže, když ti satan ukradl oděv (N. Lica) /3
Nahý uprostřed šestiticícového davu (J. Titěra) /4
Biblická nahota (M. Klepáček)
Pravá velikost (překlad E. T.) /5
Stvor mi čisté srdce, Bože...(W. Busch) /6
Uhol pohľadu (M. Kešjarová) /7
Neobyčajná životní cesta (překlad E. T.)
Rieka a púšť (B. Ferrero)
Co když tě přepadnou pochybnosti? /8
(M. Horáčková)
Kresťanský pohľad na kritizovanie na internete (R. T. Čižmár)
Zvrácené priority (D. Wilkerson) /9
Několik myšlenek o Bibli (J. Heller)
Plnost Ducha svatého (N. Lica) /10
Deň matiek (P. Makovíni st.) /11
Najvzácnejšie kvety
Srůstáme v jednu bytost (K. Tada) /12
Psal se 5. květen 1945 (V. Pospíšil) /13
Všichni na jednom jevišti (Wikipedie) /14
90. narodeniny oslavuje ocko v nebi /15
(J. Cihová)
Vladko, si tam? (P. Kondač)
Spomienka na brata Janka Šalinga /16
Stopy brata Janka Šalinga (S. Král)
Zo sveta /17
Rozsévač/Rozsievač 2013
Pomoc při kompletaci archivu Rozsévače
Témata příštího vydání
Zasílání příspěvků do časopisu /18
Mládež pre Krista vás pozýva
Pozvánka na letní tábory
Inzercia - Ostrov pokladů
Misia s mamičkami v Petržalke /19
(B. Šalingová)
Vděčnost - báseň (V. Pospíšil) /20

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Rozsévač Rozsievač

Šéfredaktor: Jan Titěra.
Zástupce šéfredaktora: Stanislav Kráľ.
Technická redaktorka: Marie Horáčková.

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospíšil, E. Pribulová, E. Titěrová.

Grafická koncepcia časopisu: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku 1,35 Euro, predplatné na rok 13,50 Euro + poštovné pre domácich (ČR a SR) jednotlivých odberateľov 6 Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27 Euro na rok.
Bankové spojenie:
ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.
Platby zo zahraničia:
Názov účtu: Rozsievač - časopis Brat.jed.baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika
číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900
S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC
REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU
Objednávky:
ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 5/2013: 19. 4. 2013
Výroba: tlačiareň **Weltprint, s. r. o.,** Bratislava
ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Kdo ti pomůže, když ti satan ukradl oděv?

Biblická nahota - zvláštní téma pro toto číslo Rozsévače a ještě větší výzva pro ty, kteří na toto téma mají psát. Poprvé se o nahotě člověka dozvídáme na konci druhé kapitoly Genesis, kde čteme: *Genesis 2, 25 „Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se.*“

Potom v Genesis 3, 7 „*Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí.*“ Před pádem do hříchu si člověk nahoty ani nevšiml, protože také neexistoval stud a ani pocit viny. A nahota před pádem také nebyla ničím zlým ani hříšným. Až poté, co první lidé Boha neuposlechli, poznali, že jsou nazí. Měli pocity viny, strachu, studu a zřejmě je obviňovalo svědomí. Ne z toho, že jsou nazí, ale z toho, že „to poznali“, a to přišlo od hada. Pokušení od hada, které nabízí lidem až dodnes, ať jde o nevěru a jiné hříchy, které souvisejí s nahotou člověka, má v sobě jed a semínko sebezničení.

Nahota člověka existovala před pádem, ale člověk ji nevnímal jako něco zlého a hlavně ji nespojoval s hříchem. Pád člověka však člověka změnil. Poznal něco, co před tím neznal, ale bylo mu to k ničemu, protože toto poznání od hada se obrátilo proti člověku. Vědět něco, poznat něco a nemít sílu to ovládat, je hotová katastrofa. Například člověk poznal zlo. Předtím zřejmě nevěděl, co zlo je. Had zlo zabalil do obalu přitažlivého tajemství, které je nutné poznat. A to dělá vlastně do dneška. Vede lidi do hříchu, aby poznali jeho tajemství, ale následky každého hříšného jednání jsou také jeho součástí, které člověk pozná až později. A hned v Edenu se ukázalo, že Kain nevěděl jak naložit s poznáním hříchu hněvu a neměl sílu jej překonat. Zabil svého bratra Ábela.

Přestoupení Božích zákazů nese následky a člověk dodnes poznává a musí uznat před Bohem, že je nahý, slabý, jinými slovy, nemá ochranu před zlým a je v nebezpečí. Neví, co si má počít s hříchem a jeho následky. Kdo mu pomůže, když mu satan ukradl oděv Boží slávy? A tak se člověk ukrývá před Bohem a splete si fíkové listy (sami se snaží tento problém vyřešit. To znamená, že lidé dodnes hledají pomoc a útočiště v náboženství), kterými se opáše. To ovšem není řešení. Později v Genesis 3, 21 čteme, že Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je. Poprvé se zřejmě prolila krev, aby byla nahota člověka přikryta.

Biblická nahota poukazuje na naší největší potřebu v životě – potřebujeme Boha. Nic na světě nás nemůže uspokojit natolik, abychom Boha nepotřebovali. A hřích? Ten nás vždy nechává prázdnými, nahými, slabými a oddělenými od Boha. Nezbývá nám nic, když jsme svůj oděv zaprodali, ztratili či o něj hříchem přišli, než přijmout skrze víru nový oděv spravedlnosti, odpuštění a svatosti, který nám připravil Bůh ve svém milém synu na kříži. Bible prohlašuje: „Kdo je v Kristu, je nové stvoření.“ 1 K 5, 7. Už se člověk nemusí skrývat, nemusí řešit svůj hřích fíkovými listy, ale když své hříchy vyznáváme, „*Bůh je věrný a spravedlivý - odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti.*“ 1. J 1, 9. Nahotu hříchu, slabosti a neschopnosti Bůh přikrývá svým odpuštěním, když jsme ale ochotní vyjít z křoví a přiznat svůj hřích a nesvalovat vinu na druhé, jak to udělal člověk v Edenu.

Potom pochopíme, jak moc Boha potřebujeme ve svém životě, a nechceme ani den bez něho žít. Čerpáme ze vztahu s Ním a potom máme i sílu postavit se proti zlému a ne upadnout do každého pokušení (Jk 4, 7).

Jsme závislí na Bohu ve všem – v životě i ve smrti (Jób 1, 21). Nikdo jiný totiž Adamovi nepomohl, když poznal, že je nahý. Ani on sám si nemohl pomoci, ani had to neudělal, ani jiné stvoření. Kdo ti tedy pomůže, když jsi přišel o svůj oděv?

Jedině Bůh. Bez něho jsme ztraceni a ponecháni napospas hadovi. Bůh měl v Edenu pro člověka řešení a potom na Golgotě kompletně vyřešil problém nahoty člověka.

A tak jsme ve světle kříže pozváni vyjít ven ze stromů zahrady. Nemusíme se déle skrývat, ale smíme vyjít ven do světla Boží lásky, uznat svůj hřích a dát si do pořádku svůj vztah s Bohem.

Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opouští, dojde slitování. *Přísloví 28, 13*

Nick Lica

editorial

Nahý uprostřed šestitisícového davu

Jan Titěra

Nikdy jsem si nemyslel, že něco takového by se právě mně mohlo v životě stát. Že bych byl právě já veřejně odhalen mezi takovým množstvím lidí. Dostal jsem velmi názornou lekci o tom, jak jsme my lidé všichni „nazí a odkrytí“ před Bohem. Jak si můžeme myslet, co chceme, vyprávět sobě i druhým, co chceme, psát a publikovat co chceme, a přesto před Bohem je to všechno zaznamenáno jenom jedním způsobem. Tím, se kterým budeme jednou konfrontováni… Nedalo mi to, abych si nezanotoval dětskou písničku, kterou jsem se učil před šedesáti lety: „Pán Bůh všechno vidí, všechno slyší, všechno zapíše…“

Přátelé o mne dobře vědí, že patřím mezi téměř „skalní“ fandy zlínského hokeje. Když jsem se loučil po 27 letech služby se zlínským sborem, tak jsem mezi jinými dary našel i zlínský hokejový dres s číslem 27. Když jsem pak dostal lístek na jedno z posledních napínavých utkání Zlína v letošním ročníku hokejové extraligy, nemohl jsem odmítnout. Utkání jsem dost prožíval, velice mne těšilo, že hokejisté Zlína nezadržitelně mířili k dalšímu vítězství. Až najednou, v poslední třetině, kdy už všichni diváci jásali, mne polilo horko. Najednou se ozvalo hlášení přehlušující všechnu vřavu: „Žádáme řidiče stříbrné oktávie SPZ 6B8 9874, aby se z naléhavých důvodů okamžitě dostavil ke svému vozu. Opakujeme…“ A totéž ještě jednou. Napadly mne ty nejstrašnější scénáře. Nechal jsem hokej hokejem, rozloučil se s přáteli, a utíkal s tepovou frekvencí vysoko nad normálem ke svému vozu. Nehořel, nesjel ze svahu dolů, stál na svém místě. Za stěračem samozřejmě lístek Městské policie o dopravním přestupku a povinnosti jej okamžitě projednat na služebně Městské policie ve Zlíně. Stál jsem totiž ve vjezdu do garáže. Té, která patřila k domku mých dobrých přátel, členů sboru, bydlících vedle zimního stadionu. Ještě dříve, než jsem tam zaparkoval, byl jsem jinými členy sboru ujištěn o tom, že taková je tichá domluva se všemi členy sboru v době konání hokejových utkání. Že to není nutné projednávat předem.

Přirozeně jsem zazvonil, nevěda, co mohu čekat. Setkal jsem se s velice milým úsměvem. „Bratře kazateli, to je vaše auto? No to snad ne. Tak pojďte dál, dáte si u nás kávu. A budeme se snažit hned všechno odvolat a vysvětlit, že se jedná o nedorozumění. Vaše auto neznáme a potřebovali jsme nutně vyjet naším autem z garáže.“ Po letech jsem se tak dostal na velice milou návštěvu. Káva byla vynikající, rozhovor s malým tříletým synem ještě sladší. Zapomněl jsem na hokej a děkoval Pánu Bohu za toto veliké „nedorozumění.“ A také jsem slyšel: „Bratře kazateli, teď už víme, jak vás dostat na návštěvu. Znamená to zavolat na vás policii!“

A jak to všechno skončilo? Městské policii nestačilo telefonické vysvětlení. Museli jsme všichni odejet na služebnu, a až tam s příslušnými doklady všechno znovu vysvětlit. Inu, předpisy jsou předpisy. Policista všechno vyslechl a pak říká: „Tak, co s Vámi? No, všichni jsme chybující lidé, pokutovat to asi nebudeme, to budeme muset řešit napomenutím. Takže, prosím vás, už nikdy více!“

Snad vám nemusím příliš vysvětlovat, že jsem v té chvíli současně slyšel Ježíšovo: „Jdi a nehřeš více!“ A znovu jsem si uvědomil, jak veliká je Boží láska projevující se nabízeným odpuštěním. Lze jej vůbec odmítnout?

Biblická nahota

Miroslav Klepáček

Pro následovníka Krista není příjemné, když Bible – Boží slovo, ukáže na jeho vlastní stav z pohledu našeho Pána. Zahledíme-li se do dokonalého zákona svobody, ukáže se toho dost. Kéž nejsme zapomětliví posluchači, ale činitelé. Pán Ježíš Kristus poukázal církvi v Laodicei na její nahotu (ZJ 3, 14–22). Nenašel nic, co by na tomto sboru chválil. Dr. John Barnett vystihl sedm návyků, které by měl mít ve svém životě každý znovuzrozený křesťan:

1. návyk: Ježíš chce, abychom činili pokání z jakékoliv duchovní neutrality a nejasnosti

„Znám tvé skutky; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký . Takto však, že jsi vlažný, a nejsi studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst” (ZJ 3, 15–16).

Duchovní neutralita je, když přestaneme odolávat tomuto světu, když nejsem studený a osvěžující jako pramen v Kolosech, ani horký, ani léčivý jako termální pramen v Hireapoli. Křesťanský život je život v odolávání tlaku tohoto světa. Svět se nás snaží vmáčknout do davu a nedisciplinovanosti, kdy se necvičíme ve zbožnosti, ale místo toho děláme věci pro nás příjemné, jen pro naše potěšení. Jde o všechno, co není zaměřeno na oslavu Boha. Všechno, co Jej neoslavuje, táhne nás pryč od Jeho slávy. Duchovní neutralita je, když nám nezáleží na tom, jestli všechny oblasti našeho života jsou pod úplnou kontrolou Kristovou: *„Nebo nevíte, že vaše tělo je svatyní svatého Ducha...”* (1 K 6, 19–20). Duchovní neutralita je, když přestaneme oslavovat Boha v malých věcech a následně ve věcech velkých. Ať jíme nebo pijeme, všechno máme dělat k Jeho slávě (1K 10, 31).

2. návyk: Ježíš chce, abychom činili pokání z každého duchovního sebeuspokojení

„Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji” (ZJ 3, 17).

Duchovní sebeuspokojení je, když si myslíme, že to zvládneme sami. Nepotřebujeme Pánovu moc, vedení, přítomnost. Přestaneme hledat nejprve Boží království a tím pomalu odchází z našich životů jeho spravedlnost. Duchovní sebeuspokojení je, když zapomeneme, že jsme pouze ratolesti a všechno důležité k nám

přichází skrze vinou révu, tedy hlavní kmen. Pán Ježíš vysvětluje v evangeliu podle sepsání Jana 15, že trvalý stav znamená vyznávat, že potřebuji Ježíše, že budu každý den naslouchat a reagovat na Jeho hlas. Duchovní sebeuspokojení je, když už nepotřebujeme úzký kontakt s Pánem. Pán Ježíš touží, abychom činili pokání z duchovního sebeuspokojení.

3. návyk: Ježíš chce, abychom činili pokání z jakékoliv duchovní necitlivosti

„A nevíš, že jsi ubohý, politování-hodný a chudý, slepý a nahý?" (ZJ 3, 17).

Duchovní necitlivost je, když ztratíme náš duchovní zrak a už se nevidíme ve světle Božího Slova. Ztratíme kontakt se zrcadlem Slova, které nám ukazuje, co je potřebné změnit. Duchovní necitlivost popisuje Jakub: „Zapomětlivý posluchač" (Jk 1, 22–25). Nedíváme-li se na sebe do zrcadla Božího slova, volá nás Kristus, abychom dnes činili pokání z jakékoliv duchovní necitlivosti.

4. návyk: Ježíš chce, abychom činili pokání z jakéhokoliv duchovního marnění

„Radím ti, abys ode mne koupil zlato v ohni pročištěné, a tak zbohatl…" (ZJ 3, 18).

Duchovní marnění je, když opustíme Krista jako investici a začneme investovat náš čas a peníze do zbohatnutí zde na zemi, místo v nebesích. Když začneme poměřovat věci světským způsobem, ne věčným. Pomalu začneme náš drahocenný čas věnovat věcem, které vyprchají, zrezaví a jen nás v životě zatěžují. Nebeská banka je zanedbaná, naše poklady zůstanou pohřbeny zde na zemi. Duchovní marnění je, když ignorujeme Kristova slova: *„Neukládejte si poklady…"* (Mt 6, 19-21).

Pán Ježíš volá k pokání z jakéhokoliv duchovního marnění.

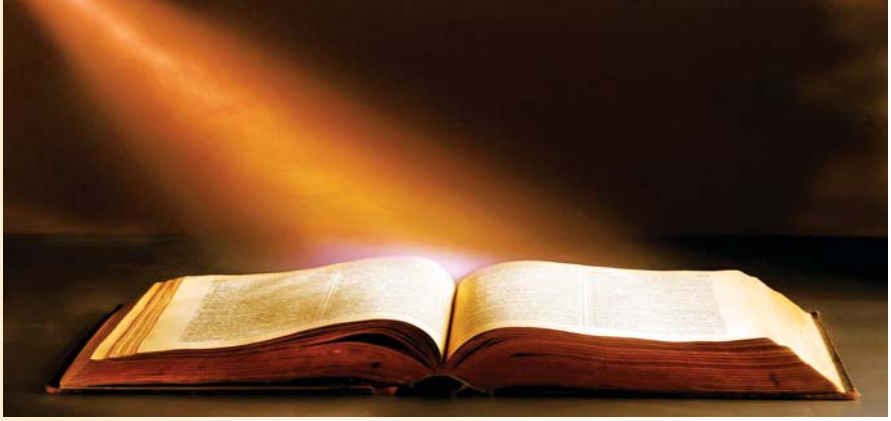

5. návyk: Ježíš chce, abychom činili pokání z jakéhokoliv duchovního zanedbávání

„Bílé šaty, aby ses oblékl a neukázala se hanba tvé nahoty,…" (ZJ 3,18).

Duchovní zanedbávání je, když upustíme od práce a už se do práce ani neoblékáme. **Ježíš často říkal, abychom si oblékli Jeho charakter, Jeho sílu, Jeho zbroj.** Oblékání Krista je zanedbáváno a nakonec zapomenuto. Duchovní zanedbávání je, když nás více znepokojuje jak vypadáme před lidmi, než před Bohem. Raději ohromíme lidi navenek, než bychom se zalíbili Bohu. Pavel vysvětluje nezbytnost denního oblékání Krista. *„Noc pokročila, přiblížil se den...*" (Řím 13, 12-14). Kristus nás zve k pokání z jakéhokoliv duchovního zanedbávání.

6. návyk: Ježíš chce, abychom činili pokání z jakékoliv duchovní slepoty

„A mast k pomazání svých očí, abys viděl…"(ZJ 3, 18).

Duchovní slepota je prostě slepota k duchovním věcem. Přestaneme vnímat Jeho ruku v našem životě. Duchovní slepota je, když začneme zakopávat, jednat více a více jako ztracení lidé, kteří neznají, nevidí a nenásledují Pána. Slovo v knize Skutků 26, 18 říká, že Ježíš otvírá oči při spasení, abychom viděli. Když zanedbáme duchovní hygienu a pomalu se nám zatemňuje duchovní zrak, to je zlé. Kristus nás volá k pokání.

7. návyk: Ježíš chce, abychom činili pokání z jakékoliv duchovní laxnosti

„Já usvědčuji a kárám ty, které miluji; buď tedy horlivý a čiň pokání…" (ZJ 3, 19).

Duchovní laxnost je, když přestaneme být na stráži ohledně nevyznaného hříchu v našem životě, když zapomeneme, jak hrozný je pro Pána Ježíše hřích. Náš hřích Ho stál život, Jeho intimní obecenství s Otcem a musel zakusit hněv Boží místo nás. Zbav se hříchu a nezametej ho pod koberec. Ježíš nenávidí, když schováváme a přikrýváme své hříchy, místo abychom je vyznali a opustili.

*„Kdo zakrývá svá přestoupení neuspěje, ale kdo je vyznává a opouští, nalezne slitování" (*Př 28, *13).*

Ježíš nás volá, abychom činili pokání z jakékoliv duchovní laxnosti, slepoty, zanedbávání, marnění, necitlivosti, sebeuspokojení a neutrality. Pán Ježíš Kristus nás zve ve *Zj 3, 20: „Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by slyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu, budu s ním večeřet a on se mnou*."

Tato výzva není směřována k nevěřícím lidem, jak je tento verš často používán, ale nám, věřícím, kteří tak snadno v některých oblastech života sejdeme z cesty.

Ale On nás volá, abychom otevře-li dveře, činili pokání ještě dnes. Budeme s Ním a On s námi.

PRAVÁ VELIKOST

Velký počet nedůležitých, obyčejných, nebo dokonce opovrhovaných lidí ve sboru v Korintu je nápadný! Zde se právě tak jako v našem životě dokazuje to, co Pavel napsal svému spolupracovníku Titovi: „On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování" (Tt 3, 5).

V jedné oblíbené německé písni jsou tato slova: „Jsi milován, protože miluješ." Kdyby tomu tak bylo u Boha, neměl by nikdo z nás šanci. Ne proto, že my Boha milujeme, miluje On nás, ale proto, že nás miluje, upřednostňuje nás a vyvoluje nás.

Proto platí pro všechny doby: „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu" (1K 1, 31).

Před Bohem jsme všichni stejní! Všichni jsme stejnými hříšníky, všichni jsme ztraceni.

Pravou velikost prožíváme v Božím milosrdenství vůči nám.

Obrácená hodnotová stupnice

Ježíš převrací naši hodnotovou stupnici: První budou poslední a poslední budou první. Bůh pokládá za velikost něco jiného než my lidé! My si někdy myslíme, že Bůh nás hodnotí podle velikosti sboru, nebo dle toho, jak jsme známí nebo oblíbení. Nebe připravuje některá překvapení, protože odplata bude dána podle věrnosti a prožité strasti, ne podle výsledků, velkých rozpočtů či jiných vymožeností. Neodpovídalo by to Boží spravedlnosti, kdyby nás odměňoval podle našich darů. Existují výjimečně talentovaní lidé, kteří jsou zjevně pyšní na své schopnosti a výkony. Jsou to známí hudebníci, kazatelé, umělci, vědci. Jejich jména jsou známá v celém světě. Tisíce

lidí přicházejí na jejich představení, jejich knihy jsou bestselerem a jejich příjmy gigantické. Děláme však chybu, jestli si myslíme, že jsou automaticky také u Boha velikými.

Pyšný na co?

Bůh nás nikdy neodměňuje za dary, které On nám daroval. Pro Něj je mnohem důležitější, zda dělám to, co káži, zda žiji v Jeho světle, odpouštím jiným a pěstuji společenství s Ježíšem. Máme být prostě a jednoduše věrnými v malém! Bylo by pošetilé, kdybychom byli domýšlivými na své dary. Sbor v Korintu měl nadprůměrně mnoho darů, duchovních darů. Byl na ně pyšný. Ale Pavel jim připomíná: „Kdo ti dal vyniknout? Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nebyl dostal?“ Neexistuje důvod být pyšný, neboť všechno, inteligence, vzhled, tělesné schopnosti, zručnost a také dary Boží milosti – vše je Bohem darováno. Mnozí křesťané vidí úzký vztah mezi zmocněním – velikostí u Boha – a duchovními dary. Říkají: „On přivádí stovky lidí k Ježíši, uzdravuje mnoho nemocných, je mimořádně působivým kazatelem velkým u Boha a Jím vedeným.“ A právě věřícím v Korintu, kterým nechyběl žádný z těchto Bohem darovaných darů, musel Pavel napsat: „Já jsem k vám, bratří, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako nedospělým v Kristu“ (1K 3,1). Sbor v Korintu měl mnoho darů, ale chyběla mu láska a křesťanský charakter. Tedy šlo o nedostatek pravé velikosti.

Úspěch jako důkaz pravé velikosti?

Také úspěch ve službě není důkazem pravé velikosti u Boha. Jak často končíme lidskými prostředky to, co Boží Duch začal. „To jste tak pošetilí? Začali jste žít z Božího Ducha, a teď spoléháte sami na sebe“ (Ga 3, 3). Přirozený duch převezme úlohu Ducha svatého. Navenek je nejdříve málo patrný rozdíl. Při modlitbách se sice mluví, ale nenaslouchá Bohu. Studium Bible vrcholí v tom, že do textu vkládáme své vlastní myšlenky. Údajná uzdravení jsou jen psychosomatická, obrácení čistě emocionální, kázání pouze masová sugesce a proroctví jako plevy bez pšenice. Kdo je obdařený výmluvností, může se obejít bez hlubšího studia Bible, modlitby, beze strachu před posluchači a bez bázně před Bohem. Chybí naplnění Duchem svatým! Ano, „velké“ se může dříve či později ukázat jako malé a „duchovní“ jako lidské.

Kvantita nebo kvalita?

Co bude posuzováno při velkém nebeském udílení odměny? Nejsou to mnohá obrácení, ani tisíce kázání, zvláštní uzdravení, také ne velikost sboru, jen věrnost sama. Věrnost v malém! A tu je možné dokazovat všude a vždy. Bůh se nikdy neobrátí na nás s výčitkou: „Proč jsi nenapsal mnohostránkový komentář k Lukášovu evangeliu? Proč ses nestal světoznámým evangelistou? Proč jsi neuzdravil chromé a slepé ve své zemi?“, když nás k tomu neobdaroval a nepovolal. Bůh nebude od nás nikdy žádat to, co přesahuje naše dary, naše IQ, naše zdraví, naše tělesné síly nebo naši psychickou stabilitu. Bůh chce pouze jedno: poslušnost, věrnost a oddanost v malém.

Tři překvapení

Martin Luther jednou poznamenal: „Až přijdu do nebe, očekávám, že prožiji tři překvapení: 1. Budou tam lidé, které jsem nečekal, že by tam byli. 2. Jiní, které jsem čekal, že je tam uvidím, tam nebudou. 3. Největším překvapením ale bude to, že já sám tam budu.“

Přeneseno na pravou velikost u Boha můžeme říci: „Očekáváme, že před soudnou stolicí Kristovou prožijeme tři překvapení: 1. Lidé, o kterých jsme si mysleli, že jsou malými, budou velkými. 2. Lidé, o kterých jsme si mysleli, že budou velkými, budou malými. 3. Největším překvapením bude, že my sami z vlastních Ježíšových úst uslyšíme: „To dobře, služebníče dobrý a věrný!“

IMPULS (F. AESCHLIMANN)
Př. E. T.

Stvor mi čisté srdce, Bože...

Niekto zaklopal na dvere. „Ďalej!“ Farár sa otočil k dverám. Vstupovala nimi trochu rozrušená obézna žena a hneď spustila: „Počula som, že nechcete konfirmovať moju neter?!“ Farár ju upokojoval: „Posaďte sa, tak a teraz vám v pokoji celú záležitosť vysvetlím. Pozrite sa, vaša neter – býva po smrti rodičov konečne u vás – je duševne zaostalá. Viete predsa, že navštevuje pomocnú školu. Pokúšal som sa naučiť to dieťa niečo, ale nezapamätalo si ani jednu pieseň, a to už vôbec nespomínam katechizmus. Musíte pochopiť, že nemôžem takto nepripravené dieťa pripustiť ku konfirmácii...“ Pani ho prerušila: „To všetko je pravda, ale teraz vám chcem povedať niečo ja: Boh si toto úbohé, slabé dieťa použil ako nástroj, aby premenil celý náš dom.“ Farár sa zatváril prekvapene: „Čo sa vlastne stalo?“

„Neviem, či to viete – máme pohostinstvo. Musím otvorene vyznať, že u nás vládol špinavý, ľahkomyseľný duch. Keď moja sestra pred rokom zomrela, vzala som si jej dcéru k sebe. Bolo mi ľúto toho úbohého dieťaťa. Nemala som veľa miesta, ale postavila som ešte jednu posteľ do veľkej komory, k dvom dievčatám, ktoré sú zamestnané v pohostinstve. Stalo sa niečo nezvyčajné. Prvý večer, skôr ako si to dieťa ľahlo, zopälo ruky a pomodlilo sa tieto slová: „Stvor mi čisté srdce, Bože, obnov vo mne pevného ducha.“ Asi si viete predstaviť, ako sa obe dievčatá začali pochechtávať a posmievať sa jej. Ale moja neter si to nevšímala. Zaspala a ráno sa tými istými slovami modlila znova. Obe dievčatá mali z toho veľkú zábavu. Ale keď sa tá malá večer znova modlila, jedno z dievčat sa prestalo smiať. Vážne povedalo tej druhej: „Počúvaj, to dieťa má pravdu; to je to, čo nám chýba. Aj ja sa tak budem modliť!“ Naozaj, dievča sa tiež modlilo: „Stvor mi čisté srdce, Bože, obnov vo mne pevného ducha.“ O tri dni prosila o nového ducha aj tá druhá. Nuž a vy to viete lepšie, pán farár, ako ja, že keď človek prosí o Ducha Svätého, tak ho dostane. Tieto dievčatá sa úplne zmenili. Pýtala som sa ich – čo sa to s vami deje? Všetko mi povedali a dodali: „Ak sa nezmení duch celého domu, odídeme preč.“ Vyľakala som sa. Mali pravdu. Začala som sa tajne modliť aj ja. Dnes to už u nás vyzerá celkom inak. Manžel s nami koná ranné pobožnosti. Kde predtým vládol satan, tam dnes vládne nový Boží duch, a to všetko prišlo prostredníctvom tohto dieťaťa.“

Farár pozorne počúval. „Milá pani,“ povedal hlboko dotknutý, „to dieťa budem konfirmovať!“

Wilhelm Busch
(Kleine Erzählungen)

Uhol pohľadu

Mirka Kešjarová

Otec jednej veľmi bohatej rodiny zobral raz svojho syna na vidiek s úmyslom ukázať mu, v akej biede niektorí ľudia žijú. Pár dní a nocí strávili na istom malom hospodárstve, ktoré vlastnila chudobná rodina. Keď sa vracali domov, otec sa syna pýta, ako sa mu výlet páčil.

„Bolo to úžasné, ocko!“

„Videl si, v akej biede tí ľudia žijú?“ hovorí otec.

„Videl.“

„Tak mi povedz, čomu si sa na tomto výlete naučil.“

A syn mu na to odvetil:

„Videl som, že my máme jedného psa a oni štyroch. My máme bazén do polovice záhrady a oni potok, čo nikde nekončí. My sme si kúpili do záhrady lampáše a im v noci svietia hviezdy. Naša veranda siaha až po prednú záhradku a im patrí celý horizont. My žijeme na malom pozemku a oni majú polia, ktorým nedovidíš konca. My máme sluhov, čo nás obsluhujú, ale oni slúžia druhým. My si svoje potraviny kupujeme, kým oni si pestujú svoje vlastné. Náš pozemok je obohnaný ochranným múrom, ich chránia priatelia.“

Otca to načisto umlčalo.

A potom syn dodal: „Ocko, ďakujem ti, že si mi ukázal, akí sme biedni.“

Nie je to úžasné, keď sa človek dokáže pozrieť na veci z nadhľadu? Núti nás to zamýšľať sa nad tým, čo by sa stalo, keby sme dokázali byť vďační za to, čo máme, a nerobili si starosti pre to, čo nemáme.

Neobyčejná životní cesta

Chci zvěstovat Boží činy

Jak zacházejí křesťané s tíživými životními situacemi?

Také o tom se hovořilo na kongresu vedoucích pracovníků v Lipsku.

Irmhild Bärend: Příčné ochrnutí od krku

Irmhild Bärend z Berlína byla hlavní redaktorkou evangelizačního časopisu „Entscheidung“, ředitelkou díla pomoci „Dárky naděje“ a zakladatelkou akce „Vánoce v krabici od bot“. Skutečně úspěšná historie. Avšak od nehody v r. 2004 je Irmhild Bärend příčně ochrnutá od krku. Právě se vrátila ze služební cesty v USA, byla unavená a přepracovaná. V noci jde na toaletu. Když se chce vrátit zpět na lůžko, zhroutí se, rozbije si hlavu a zůstává dlouhé hodiny v bezvědomí. Když se probudí z bezvědomí, nemůže pohnout ani rukama ani nohama. Již osm roků sedí Irmhild v pojízdném vozíku a je stále o ní pečováno ošetřovatelkami v třísměnném provozu.

Musela se naučit žít v plné závislosti na druhých. Už i při podráždění ke kašli musí žádat o pomoc. „Někdy už mi jde to ošetřování na nervy. Chybí mi čas pro mě samotnou. – Věděla jsem: nejsem sama. Bůh to jednoduše tak zamýšlel,“ říká. „A já jsem vděčná za to, co jsem už prožila. Nezanevřela jsem na Boha. Jsem ještě vděčnější za to, jak cenný je jeden den. Užívám si slunce, květin a sezení venku. Existuje tolik podivuhodného. Těším se z toho, co ještě jde.“

Po svém úrazu se Irmhild tázala, k čemu má ještě žít, k čemu je ještě nyní potřebná. Odpověď našla: „Chci zvěstovat Boží činy.“

Idea 2013, Př. E. T.

Rieka a púšť

Jedna rieka narazila pri pokojnom toku smerom k moru na púšť. Všade dookola boli len skaly rozbrázdené hlbokými prasklinami, podzemné jaskyne a piesková duny. Rieku zovrela úzkosť. „To je môj koniec. Cez túto obrovskú púšť sa nikdy nedostanem. Všetka moja voda vsiakne do piesku a ja úplne zmiznem. Nikdy neuvidím more. Môj život je celkom zmarený,“ zúfala si. Jej voda sa naozaj začala pomaly zakaľovať. Stával sa z nej škaredý hnedý močiar.

Nárek umierajúcej rieky počul vietor. Rozhodol sa, že jej zachráni život, a preto jej poradil: „Nechaj sa prehriať slnkom, potom vystúpiš hore na nebo v podobe vodnej pary a o ostatné sa postarám ja.“

Rieka sa vydesila ešte viac: „Ja mám predsa tiecť medzi dvoma brehmi, po pevnej zemi, mám byť pokojná a mohutná. Nie som stavaná na to, aby som lietala vo vzduchu.“

Vietor odpovedal: „Neboj sa. Až vystúpiš v podobe vodnej pary na nebo, stane sa z teba oblak. Ja ťa prenesiem cez púšť, aby si znovu mohla dopadnúť na zem v podobe dažďových kvapiek. Potom z teba zasa bude rieka a potečieš až do mora.“ Ale rieka mala príliš veľký strach, preto ju nakoniec pohltila púšť.

Veľa ľudí zabúda, že nečakanú citovú púšť a krutý suchopár, ktoré niekedy sužujú pokojný tok ľudského života, možno prekonať jediným spôsobom. Je ním duchovný život.

Znamená to nechať sa premeniť slnkom, ktorým je Pán Boh, a preniesť vetrom, ktorým je Svätý Duch. Len málokto sa odváži pristúpiť na toto riziko.

Pretože, ako hovorí Pán Ježiš: „Vietor veje, kam chce; počuješ jeho hlas, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide“ (J 3, 8).

Z myšlienok **Bruna Ferrera**

Co když tě přepadnou pochybnosti?

Marie Horáčková

Ti muži přišli k Ježíšovi a řekli: „Poslal nás Jan Křtitel a ptá se: Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ A v tu hodinu uzdravil Ježíš mnoho lidí z nemocí, utrpení a z moci zlých duchů a mnohým slepým daroval zrak. Odpověděl jim: „Jděte a zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli.“ (L 7, 20 – 22)

Je možné, že při některé z činností, setkání s nevěřícími nebo při řešení složitých životních situacích nás mohou přepadnout pochybnosti, zda stojíme opravdu na správné cestě. V tu chvíli se může do mysli vetřít hlas: Čemu a komu to vlastně věříš?

Při čtení z Božího slova, sedmé kapitoly evangelia podle sepsání Lukáše jsem si uvědomila, že v podobné situaci se ocitl i Jan Křtitel v době, kdy byl uvězněn. Poslal k Ježíšovi posly, aby si ověřil, zda Ježíš je ten, kdo má přijít, nebo zda má očekávat někoho jiného.

Janovo zázračné narození

Dalo by se říci, že od Jana Křtitele by nikdo takovou otázku nepředpokládal. Vždyť z Písma víme, že jeho Otci Zachariášovi předpověděl anděl Gabriel Janovo narození. Víme, že po těchto dnech Zachariášova žena Alžběta otěhotněla, ačkoliv byla již v pokročilém věku. Když byla Alžběta v šestém měsíci těhotenství, byl poslán anděl Gabriel znovu, tentokrát k Marii, Alžbětině příbuzné. Marie otěhotněla a navštívila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě v jejím těle se pohnulo radostí, byla naplněna Duchem svatým a začala volat: Požehnaný je plod tvého těla. Také Marie velebila Boha. Po narození Jana Křtitele začal Zachariáš chválit Boha a na všechny sousedy padla bázeň. Ruka Hospodinova byla s ním. Jednalo se o zázračné narození a můžeme předpokládat, že se o těchto událostech povídalo stále i během Janova dospívání.

Janova služba

O dalších událostech čteme: V patnáctém roce vlády císaře Tiberia se stalo Slovo k Janovi, synu Zachariášovu. Začal procházet celé okolí Jordánu, kázal, napomínal lidi a vyzýval je k pokání a křtu na vyznání hříchů. Lid se od něj dával pokřtít a přišel k němu i Ježíš, aby Jej pokřtil. V tu chvíli Jan oznámil: „Přichází někdo silnější než já, nejsem hoden, abych rozvázal řemínek Jeho obuvi. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ Ještě jinými způsoby Jan lid napomínal a za to vše dal Herodes Jana uvěznit. A přece se u Jana dostavily pochybnosti.

Jediný, kdo mohl a může uhasit příval pochybností, je Ježíš

Tím, že Janovi poslové viděli Ježíšovy zázraky, mohli Janovi ve vězení svědčit. Prostřednictvím poslů říká Ježíš Janovi i nám: **„Já jsem to. Nikoho jiného už nečekejte.“** Toto Slovo Jan potřeboval slyšet. Ježíš dále ohlašoval lidu, kdo je Jan a proč byl na svět poslán.

Pro mne přichází skrze toto slovo vysvobození a upokojení. **Nikoho jiného už nemusíme čekat**. Ježíš je ten, kdo přišel dobrovolně na svět, aby vás, i mne, vytrhl z temnosti nahoru na světlo. Na dalších místech v Lukášově evangeliu čteme mnohá povzbuzení: „Tvá víra tě zachránila. Neboj se, jen věř, dávejte si pozor, jak slyšíte, vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh.“ Kolik svědectví o přímém doteku Pána Ježíše může každý z nás vydat!

Víme přece, komu jsme uvěřili

Během života přijde mnohý mrak pochybností a snaží se zakrýt nám paprsky naděje. V těch chvílích se můžeme znovu ponořit do Slova Božího. I když jsme neviděli, věříme, že Ježíš je Ten pravý Pán, Král a náš Spasitel. V Něm máme jistotu, On o nás ví všechno, vidí nás až do nejhlubší hloubky našich duší, před Ním se nikdo neukryje, přesto všechno nás miluje a zaslibuje nám, že nikdo nás z Jeho ruky nevytrhne.

Kresťanský pohľad na kritizovanie na internete

Great Commission Churches (GCC), členská denominácia Národnej asociácie evanjelikálov (NAE), vydala vyhlásenie ohľadne používania internetu, zvlášť blogov, pri prezentovaní negatívnych charakteristík o kresťanoch. GCC je spoločenstvo nezávislých cirkví v USA a ich vyhlásenie oznámila NAE prostredníctvom služby Twitter a zverejnila ju i na svojej internetovej stránke.

Ako by sme mali nazerať na kritiku iných kresťanov na internete ako veriaci v Ježiša Krista, ktorí túžia nasledovať Božie Slovo? Great Commission Churches vydala na základe pokynov v Písme a konzultácií s lídrami ďalších evanjelikálnych cirkví nasledovné stanovisko:

1. Usilujeme sa o to, aby sme mali úprimnú lásku a záujem o obe strany: toho, kto je kritizovaný, a toho, kto kritizuje.

Ako nasledovníci Krista sme povolaní žiť podľa jedného pravidla: Milovať jeden druhého (Ján 13, 34). Ježiš nás povoláva byť pokorným, milosrdným a zmierovateľom, kdekoľvek to je možné (Mat 5, 5 – 8).

Preto, či už je kritika na internete férová alebo neférová, s pokorou hľadáme Božie požehnanie pre obe strany, osobu, ktorá kritizuje, a jednotlivca, ktorý je kritizovaný.

2. Sme skeptickí ohľadne negatívneho charakterizovania kresťanov na internete.

My, ktorí veríme v Ježiša Krista, sme hriešnici zachránení milosťou (Ef 2, 1 – 8), sme dokonalí v Kristovi (Kol 2, 10) a predurčení k sláve (Rim 8, 30). Ak nás tak Boh miloval a váži si nás, tak by sme mali milovať kresťanov tak, že budeme chrániť ich česť. (Ján 13, 34, Rim 12, 10). Ako člen NAE dáva GCC veľký dôraz na jednotu kresťanov a zachovávanie úcty voči ďalším veriacim v Ježiša Krista. Keďže chceme ochrániť Božiu cirkev, GCC považuje za nesprávne vyjadrovať sa negatívne o iných kresťanoch na internete v rámci GCC i mimo nej. Zvlášť sme skeptickí voči kritike anonymných bloggerov, pretože ich tvrdenia sa nedajú dostatočne overiť.

3. Nemyslíme si, že používanie internetu pri riešení osobných záležitostí je Božou cestou.

Ak má niekto výhrady voči osobe (alebo cirkvi), Boží príkaz je hovoriť s touto osobou (alebo jej pastorom) súkromne. To sa dá najlepšie telefonicky alebo zoči-voči, nie cez internet. Ak nedôjde k vyriešeniu sporu, ďalším krokom je usilovať sa o dôstojné konanie, až kým nebude záležitosť vyriešená (Mat 18, 15 – 17).

Preto je zásadou GCC neparticipovať v blogoch, v ktorých majú ľudia kritické poznámky voči pastorovi GCC alebo členskej cirkvi GCC. Namieto toho vyzývame každého, aby o svojej záležitosti hovoril s pastorom, ak by záležitosť nebola vyriešená, aby sa odvolal na svoje staršovstvo a potom na GCC (info@gccweb.org). Sľubujeme, že budeme načúvať s pochopením a pokorou a urobíme všetko pre nájdenie riešenia, ktoré by uctilo Ježiša Krista.

(John Hopler, riaditeľ GCC)

R. T. Čižmár

www.krestandnes.cz

Zvrácené priority

David Wilkerson

Křesťané, kteří zanedbávají modlitbu, mají své priority převrácené. Mnoho věřících se zaváže k tomu, že se budou modlit, jestliže a když si na to najdou čas.

A přesto se každý týden pro ně stává hledání Krista méně důležité než mytí auta, uklízení, návštěvy přátel, chození do restaurací, nakupování, sledování sportovních událostí. Prostě si neudělají čas na modlitbu.

Za dnů Lota a Noe nebyli lidé jiní. Jejich hlavními prioritami bylo jíst a pít, nakupovat a prodávat, ženit se a vdávat se, pečovat o své rodiny. Neměli čas naslouchat zprávě o přicházejícím Božím soudu. A tak nebyli připraveni, když udeřil soud!

Očividně se nic během staletí nezměnilo. Pro mnohé dnešní křesťany zůstává Pán Bůh ve spodní části seznamu priorit. Navrchu je plat, bezpečí, potěšení, rodina.

Milovaní, Pán nechce vaše zbytky – ty kousíčky času, které jsou vašimi jedinými okamžiky rychlých prosebných modliteb. To není oběť.

Malachiáš říká: *„Když k oběti přinášíte slepé zvíře, copak to není špatně? Když přinášíte chromé a churavé, copak to není špatně? Jen to zkus nabídnout svému vladaři, jestli se mu tím zalíbíš a zahrne tě přízní, praví Hospodin zástupů“* (Malachiáš 1, 8 B21).

Pán Bůh očekával, že Jeho lid pečlivě projde svá stáda a prohlédne každé zvíře a vybere toho nejdokonalejšího jedince, kterého Mu obětuje. Podobně dnes Pán Bůh totéž očekává od nás. Chce náš kvalitní čas – neuspěchaný. A udělat si takový čas má být naší prioritou!

Jednou jsem se setkal s pastorem jedné z největších amerických církví. Tento člověk byl jedním z nejzaměstnanějších služebníků, jaké jsem kdy poznal. Řekl mi bez omlouvání: „Nemám čas se modlit.“ Ale to, co tím mínil, bylo: „Nepřiřadil jsem modlitbě žádnou prioritu.“ Když jsem navštívil jeho církev, nevnímal jsem tam žádný pohyb Božího Ducha. Ve skutečnosti to byla jedna z nejmrtvějších církví, ve které jsem kdy kázal. Jak by tam mohl být nějaký život, když se pastor nemodlil?

Žádný křesťan si nevyhradí čas na modlitbu, dokud neučiní modlitbu prioritou svého života – před rodinou, kariérou, volným časem, vším. Jinak je jeho oběť zvrácená!

Prameny:
www.worldchallenge.org

Několik myšlenek o Bibli

Jan Heller

1. Co je Bible?

Není to ani historická reportáž, ani soubor výmyslů, ale záznam zkušeností, které učinili lidé s Bohem – přímo i nepřímo. Kdo takovou zkušenost neučinil, tomu jsou i svědectví o ní nepřijatelná. Důležité však je, že tyto zkušenosti si lze ověřit. Ne ovšem zvenku, z hlediska vnějšího pozorovatele, ale zevnitř, tj. tak, že do nich vstoupíte a onu zkušenost sami prožijete. Každý biblický příběh je – ať přímo či nepřímo – vlastně pozváním, abychom do něho sami vstoupili, samozřejmě různým způsobem a podle možností, a tak znovu prožili to, či sami se podíleli na tom, o čem vypráví.

2. Bible a víra

Bible nás nenutí k tomu, abychom věřili v Boha. Ale lituje těch, kdo víru odmítají, protože si tím činí těžkým svůj život i svou smrt. Bible říká: Když se odvážíš otevřít oči – a právě k tomu ti chci pomoci – uvidíš, že Bůh už je tu s námi (Immanuel – s námi Bůh – titul Ježíšův podle Mt 1, 23), a že i tebe provede v lásce životem i smrtí. Tak budeš moci odkládat strach a vcházet i do neznáma v dobré naději.

3. Biblické zákazy

Je pravda, že v Bibli, jmenovitě ve Starém zákoně, se často něco zakazuje. Ale není to proto, že by z nás chtěl Bůh dělat loutky na drátkách. Kdo pronikne hlouběji do biblického znění, rozpozná, že jsou to moudré a láskyplné rady, abychom nedělali to, čím si ublížíme. Bůh z toho nemá radost, když si natlučeme, a tak nás varuje. Však i hebrejské slůvko zákon – zní tora – znamená původně ukazatel – totiž cesty, tedy naše „směrovka“ – tudy jdi a nenatlučeš si. Teprve tomu, kdo na ni nedbá a natluče si, směrovka ukazuje, že si za to může sám. Tomu pak se říká v Bibli soud.

4. Obviňování Boha

Mnozí lidé cítí, že svět není v pořádku. Potud mají pravdu. Ale v žádném případě nechtějí připustit svou spoluodpovědnost za tento stav. Tak hledají, často velmi usilovně, někoho, koho by mohli obvinit a tak se sami vyvléknout z viny. Často za vše obviňují Boha. Když prý je všemohoucí, tak může za vše. A Bůh se jejich výčitkám nebrání, i když Ho tak znovu křižují. Je to pohodlný protivník. Nebrání se, nebo přesněji, brání se jen slovem svých svědků, kteří lidem vysvětlují, jak to je: Bůh – křesťanský Bůh! – je jiný. Sestoupil z lásky k nám a je tu teď ve všem s námi. Nese všecko s námi, i naši smrt. Je tedy jiný, než si ho oni představují. Ta jejich představa Boha je vlastně modla. Tak svým obviňováním zasahují jen přelud. Jen ten, kdo poznal, že Bůh je Láska a přesto se lásce vzpírá, je opravdu proti Bohu. Žel, časem sklidí úrodu, kterou sázel.

5. Krutosti (zvláště) Starého zákona

Některým lidem se jak Bible celá, tak zvláště Starý zákon, zdá krutý. To může být, když se na něj dívají očima současného humanismu a dnešní doby. Starověk byl jiný, drsnější, a to se ovšem do Bible leckde promítá, je to tedy především:

a) záležitost dobového odstupu. Příklad: Izraelci mají příkaz rozbít modly pohanů. Když se však pohanský král sám má za boha, stává se pro lidi kolem modlou a potká ho osud modly. Ve starověku se často popravovalo, drsná společnost se jakoby „čistila“ popravami zločinců. Vězení byla většinou jen pro vyšetřovací vazbu (srov. apoštol Pavel). Podobně jako otroctví či patriarchální vazby jsou v Bibli průmětem doby.

b) Námitky proti krutosti Písma však mohou mít ještě hlubší kořen: Mohou být popíráním Boží svrchovanosti. Ve vnitřním smyslu platí dodnes, že kdo život dává, má právo jej i vzít. Kdo toto právo (vzít život) Bohu upírá, popírá tím, že Bůh život dal, a tak tím popírá Boha vůbec. Ale pozor: máme právo obviňovat někoho, v koho doopravdy nevěříme? Přičítat vinu nějaké fikci, abych ji nemusil přičítat sobě, to je demagogie. Každý demagog vždy hledá někoho, na koho může všecko svést, i když v něj už třeba vůbec nevěří.

c) Poctivé je říci: v Bibli jsou věci, které tam nečteme rádi. Zřejmě jim nerozumíme. Neškrtáme je však, protože doufáme, že někdy někomu v budoucnu bude darován do těchto věcí hlubší vhled.

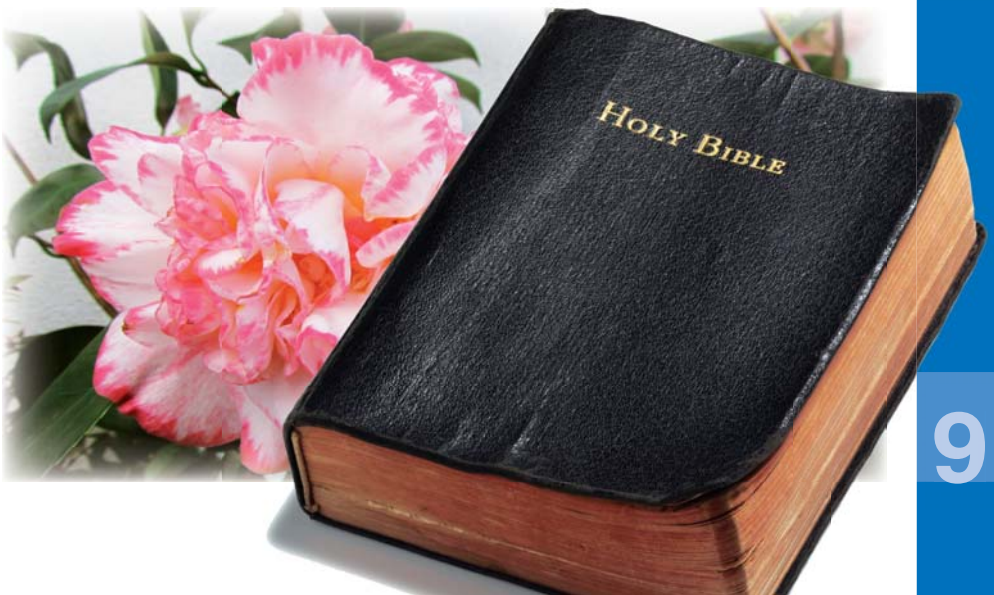

Plnost
Ducha svatého

Nick Lica

„Neopíjejte se vínem, což je prostopášnost, ale plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně." (Ef 5, 18)

Jak máme být naplňovaní Duchem?

Žádné Boží dítě se neobejde bez požehnání plnosti Ducha svatého. To neplatí jen pro službu kazatele, ale pro každého křesťana. Matka potřebuje plnost Ducha svatého pro výchovu svých dětí, zvláště dorůstajících. Muž potřebuje toto požehnání pro svou svědomitou práci, právě tak jako každý zaměstnanec při plnění svých úkolů na svém pracovišti.

Můžeš být spasen a přece postrádat plnost Ducha svatého?

Ef 5, 14 říká, že ano. „Kde se rozjasní, tam je světlo. Proto je řečeno: Probuď se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus." Znovuzrození přináší nový život, ale Duch svatý jej činí mocným. Duch přišel, aby nám dal život, světlo, moudrost, prozíravost, vedení, nadšení a povzbuzení. On však čeká na naše pozvání, aby přišel z podkroví dolů a stal se nejen domácím, nýbrž vlastníkem domu našeho života. Uvedu čtyři konkrétní principy, jak můžeme neustále prožívat plnost Ducha Božího. Plnost Ducha není jen jedna událost, ale neustálý proces.

1. Buď soustředěný na Krista

On má být ohniskem našeho myšlení a usilování. Ve všem, co děláme, si máme být vědomi následování Jeho příkladu a činění Jeho vůle. Můžeš říci s apoštolem Pavlem: „Jsem dobrou vůní Kristovou?" (2 K 2, 15) Vůně fialek připomíná fialky, vůně růží růže. Přeješ-li si být dobrou vůní Kristovou, musí být v tobě něco, co připomíná Krista. Čím úžeji chodíš s Pánem, tím více se stáváš dobrou vůní. To může být jedině tehdy, když Duch svatý nebude pouhým hostem, ale bude Mu k dispozici celý dům. Potom můžeš říct s Pavlem Filipským 1, 21: **„Život, to je pro mne Kristus."** Plnost Ducha se projevuje radostí z obecenství s ostatními Křesťany. Tady se mluví v plurálu, nejde jen o mne, abych byl plný Ducha, ale o celý sbor. O obecenství s ostatními.

Plnost Ducha je pro všechny společně. **„Ale buďte naplňováni Duchem. Mluvte k sobě navzájem v žalmech, chvalozpěvech a duchovních písních."** Jak budeme mluvit, když jsme plní Ducha svatého? Jazyky – bude-li potřeba - ano, Bůh to může způsobit! Pavel tady říká: Mluvte v žalmech, chvalozpěvech a duchovních písních. Jak spolu někdy navzájem mluvíme, ukazuje, čeho jsme plní. Když jsme plni Ducha, náš jazyk buduje druhé v obecenství.

2. Buď v Písmu

Křesťan, který touží být plný Ducha svatého, tráví čas v Božím slově. Jeho mysl musí být tak naplněna pravdami, že biblické pasáže mu automaticky přijdou na mysl, když se nachází v různých situacích. **„Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří. Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně."** (Ef 5, 15,17)

Jak si máme dávat pozor na to, jak žijeme a jak můžeme pochopit a poznávat Boží vůli? Na prvním místě skrze Bibli. Proč? Protože Duch svatý je autorem Bible – lidé byli pouze pisateli. Důležitost Bible v plnosti Ducha je demonstrovaná samotným Kristem v Jeho pokušení na poušti (Lukáš 4, 1). Plný Ducha svatého se Ježíš vrátil od Jordánu; Duch ho vodil po poušti.

Na každé pokušení odpověděl: Psáno jest!

Víme, že jako opravdový člověk musel být v Písmu. Nemůžeme být plni Ducha a mít na své Bibli prach. Být plný různého čtení, jen ne Bible. Apoštol Pavel o tom říká **Koloským 3, 16: „Ať ve vás bohatě přebývá Kristovo Slovo ve vší moudrosti.** Vyučujte a napomínejte jedni druhé žalmy, chvalozpěvy a duchovními písněmi. S vděčností zpívejte svým srdcem Pánu."

Poslední část verše je podobna Ef 5, 19–20. Jinými slovy bohaté přebývání Kristova slova v nás je klíčem, aby nás Duch naplnil. Kristus o Duchu svatém řekl: „On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne." (Jan 16, 14).

Duch svatý nás vede: k oslavě Krista. Tak se projevuje plnost Ducha tím, že oslavuješ a chválíš Krista z celého srdce. (Ef 5, 19) **„Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce." Takový člověk prožívá v životě velkou radost, i když má potíže.** Apoštol Pavel zpíval tyto písně, když byl se Silasem ve vězení o půl noci. Co nastalo? Probuzení a vznik sboru ve Filipi!

Třetí princip proto, abychom prožívali plnost Ducha svatého v životě je:

3. Buď poddajný – Ef 5, 21

Být plný Ducha svatého není přání, volbou nebo návrhem pro křesťana, ale je přikázáním. Je Božím požadavkem. Nejde o to, mít plnost Ducha svatého, ale o to, aby Duch měl nás. Ne my vlastníme Jeho, ale On vlastní nás. Kristus řekl: Beze mne nemůžete činit nic (Jan 15, 5).

Křesťanský život je nadpřirozený život. Není jen těžký, ale je nemožné žít jej bez moci Ducha svatého. Doslovný překlad přikázání by zněl: „Nechejte neustále Ducha Svatého plnit vás."

To, co je naplněno, je níže, poddá se, pokoří se. O tento obraz pokory jde – podřídit se. Ustavičně musíme dovolovat Duchu svatému, aby nás naplnil. To můžeme udělat pouze tehdy, jestliže máme tento poddajný postoj, o kterém mluví 21. verš: „V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým." (Jk 4, 7)

Podřiďte se Bohu

Co to znamená? Plnost Ducha se projevuje tím, že se podřídíš Kristu a také druhým. Takový člověk je pokorný, laskavý a milosrdný. Podřizuje se v rodině, v manželství i ve sboru. Proč? Protože je pokorný a má bázeň před Bohem. „Poddávejte se jedni druhým v Boží bázni."

4. Důvěřuj Bohu

(J 15, 26) „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví." Jestliže život je pro nás Kristus, jestliže jsme v Písmu a podřídíme se Bohu, můžeme si být jistí, že Bůh dělá svou práci a naplňuje nás svým Duchem. (Luk 11, 13) „Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho o to prosí!" Důvěřujme a buďme si jistí, že nám Otec dá Ducha a jeho plnost, když se vydáme my Jemu.

Kvůli tomu:

- nemusíme přemýšlet, zda jsme dost duchovní, abychom byli plní Ducha
- nemusíme se srovnávat s jinými
- také nepotřebujeme hledat zvláštní znamení z nebe, ani nějaký důkaz ani pocit.

Jak se projevuje tato důvěra? Vděčností.

(Efezským 5, 20) „Vždycky za všecko vzdávejte díky Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista." Vděčnost ukazuje míru plnosti Ducha.

Jak vidíme, plnost Ducha se projevuje radostným obecenstvím s ostatními, jazykem, který chválí Krista, podřízeností Bohu i ostatním a vděčností. Těchto vlastností nemáme nikdy dost. Proto v tom potřebujeme stále růst, být naplňovaní Duchem svatým pro Boží slávu, budování a růst sboru.

Deň matiek

Pavel Makovíni st.

Na ženu – matku mysleli už v starovekom Grécku. Deň matiek oslavovali 250 rokov pred narodením Pána Ježiša Krista. Boli to slávnosti na počesť bohyne Rhey, matky všetkých bohov. Trvali zvyčajne tri dni – od 15. do 18. marca, nemali však charakter verejných osláv materstva, boli skôr súkromným alebo rodinným sviatkom matiek.

Prvé správy o „predchodcovi" dnešného sviatku matiek máme z Anglicka, a to zo 16. storočia. Vtedy pracovalo u pánov od rána do večera veľa detí bez nároku na voľno. Jedine štvrtá nedeľa počas 40-dňového pôstneho obdobia pred Veľkou nocou bola príležitosťou navštíviť rodičov a doniesť darčeky súrodencom. Tejto nedeli sa začalo hovoriť „Nedeľa matiek" (Mothering Sunday) a oslavovala sa na počesť všetkých anglických matiek. Tí, ktorí boli pokrstení v kostole, mali v tom čase povinnosť navštíviť aj svoju krstnú matku.

V Amerike ako prvá navrhla oslavovať Deň matiek v roku 1872 Julia Ward Howová a tento deň venovala aj mieru. Vo svojom Vyhlásení ku dňu matiek vyzvala všetky matky na zjednotenie. Chcela, aby spoločne podporovali mierové riešenia problémov, ktoré by mohli vyvolať vojny medzi národmi a v týchto vojnách by zomreli stovky vojakov – ich detí.

V roku 1907 začala slečna Anna Jarvisová (metodistická učiteľka) z Philadelphie kampaň za ustanovenie Dňa matiek ako amerického národného sviatku. Pokračovala tak v začatej práci svojej zosnulej matky. Dočkala sa ho v roku 1911. Ale až v roku 1914 vyhlásil prezident Woodrow Wilson Deň matiek za oficiálny sviatok USA, ktorý sa mal oslavovať každoročne vždy druhú nedeľu v máji „ako verejný výraz našej lásky, úcty a vďaky matkám". Druhú májovú nedeľu matky nepracovali, nevarili, neupratovali. Všetko zariadili deti, ktoré navyše svoje maminky ochotne obsluhovali. Dospelí posielali matkám pozdravy a blahoželania. Občania USA sa ozdobovali kvetom – bielym karafiátom tí, ktorí už matku nemali, a červeným karafiátom tí, ktorých matka žila.

Prvú zvláštnu bohoslužbu na počesť všetkých matiek vykonal pastor metodistickej cirkvi v meste Grafton v Západnej Virgínii, a to 10. mája 1908. Požiadala ho o to práve Anna Jarvisová, ktorá si touto bohoslužbou pripomenula výročie smrti svojej matky. Sama povedala, že keď matka zomrela, cítila, že jej počas života nevenovala dosť pozornosti a zanedbávala ju.

Za každú matku, ktorá zomrela v metodistickej kongregácii, dala Anna prítomným príbuzným jeden karafiát. Prečo práve karafiát? Preto, lebo podľa kresťanskej legendy vykvitli zo sĺz Panny Márie, ktorá oplakávala stratu svojho milovaného Syna na golgotskom kríži, práve karafiáty.

V roku 1948 Anna Jarvisová povedala: „... bolo by lepšie, keby tento sviatok nebol nikdy vznikol. Mrzí ma, že som oň začala sama bojovať, dostal sa úplne mimo kontroly." (Deň matiek sa totiž v USA celkom skomercionalizoval, podobne ako Vianoce, Veľká noc alebo Valentín. Sviatok, ktorý sa volá „Deň matiek", prináša v posledných rokoch len obchodníkom v Amerike obrat okolo 15 mld. USD.) Pani Anna Jarvisová zomrela v r. 1948 – bez peňazí a úplne opustená v starobinci.

Nápad oslavovať Deň matiek prišiel do Československa okolo roku 1918, keď krajinu navštevovalo veľa ľudí z USA, medzi ktorými boli aj rôzne sociálne pracovníčky. Najviac sa o oslavu Dňa matiek v bývalom Československu zaslúžila Alica Masaryková. Niet sa čo čudovať, pretože jej otec T. G. Masaryk na svoju matku spomínal takto: „Matka na mňa mala väčší vplyv než otec… Matka bola chytrá a múdra… Matka bola zbožná. Rada chodila do kostola, ale nemala na to čas, pretože musela drieť pre rodinu…" Toľko z histórie.

Na záver ešte niekoľko slov z Nového zákona. Istá matka prišla za Pánom Ježišom a žiadala pre svojich synov (Jakuba a Jána) to, čo považovala pre nich za najdôležitejšie na tejto zemi: „Povedz, aby títo moji dvaja synovia sedeli v tvojom kráľovstve jeden po tvojej pravici a druhý po ľavici." To isté považujeme za veľmi dôležité pre naše deti asi aj my všetci, a keby sme mohli, tiež by sme im to radi zabezpečili. „Ježiš odpovedal: Neviete, čo žiadate... dať niekomu sedieť po mojej pravici alebo ľavici nepatrí mne; to dostanú tí, ktorým to pripravil môj Otec" (Mat 20, 21 – 23). Bolo to v podstate tvrdé odmietnutie smelej matkinej žiadosti. Ale matka učeníkov Jakuba a Jána sa neurazila a vytrvala s Pánom Ježišom až do konca. Iste preto, lebo Ho aj ona sama úprimne milovala, aj keď v prvom rade myslela na budúcnosť svojich detí – tak ako to robia všetky dobré matky aj dnes.

Ďalšie veľké svedectvo o významnej úlohe matky, ako aj starej matky v živote detí nám podáva apoštol Pavel v liste Timoteovi: **„Spomínam si na tvoju úprimnú vieru, akú mala už tvoja stará matka Loida a tvoja matka Eunika, a som presvedčený, že aj ty"** (2Tim 1, 5) Pavel nespomína Timoteovho otca ani starého otca, spomína len dve generácie verných, veriacich matiek! Aj dnes majú na výchovu detí oveľa väčší vplyv matky ako otcovia. Veriace matky a manželky – to sú veľké poklady v našich rodinách aj zboroch.

A nakoniec vieme, že aj Pán Ježiš si svoju matku ctil a vážil. V Biblii čítame, že v čase, keď mu bolo najťažšie, keď v bolestných mukách zomieral na dreve kríža, myslel aj na svoju matku Máriu. Záležalo mu na nej, chcel sa o ňu postarať, a preto ju zveril do osobnej opatery učeníka Jána.

Drahé naše mamičky, staré mamičky a manželky! Vidíte, že aj významní apoštolovia si všimli a vyzdvihli dôležitú úlohu matiek pri výchove detí, preto vám dnes za vašu neobyčajnú trpezlivosť a prácu v rodinách ďakujeme aj my, vaše deti, vaši vnuci, vaši manželia.

Najvzácnejšie kvety

Máte radi kvety? Ja áno. Asi by sme ťažko hľadali človeka, ktorý by na túto otázku odpovedal záporne. Rozličné by však boli asi odpovede na otázku, ktorý z kvetov sa vám najviac páči. Ruže, tulipány, narcisy alebo obyčajné poľné kvietky? Možností je veľa, pretože je aj veľa rozličných druhov kvetov.

Je však jeden kvet, ktorý máme doma po celý rok. Má svoju charakteristickú vôňu, krehké a na dotyk najjemnejšie lupienky. Má pevnú stonku, ktorá vydrží námahu dňa i nepriazeň počasia. A je pre každého kvetom jedinečným.

Tým kvetom je naša mama. Mama je najkrajším kvetom, ktorý nosíme v našom srdci po celý život. Jej vôňa – to je vôňa nedeľných koláčov i mäkkého chlebíka s maslom. Jej lupienky – to sú ruky, ktoré vedia pohladiť i s láskou pokarhať a vedia privinúť do toho najmäkšieho náručia. Jej pevná stonka – to je neprekonateľná výdrž lásky, neúnavné opatrovanie v čase chorôb i ustavičné bdenie v čase odlúčenia.

To je mama. Moja i vaša. Pre každého jedinečná. Mama, ktorú nám daroval nebeský Otec.

Srůstáme v jednu bytost

Ken Tada

Mnohdy přichází trpělivost jen na podkladě soucitu

Před několika měsíci si moje manželka Joni uhnala ošklivé nachlazení, které jí navzdory inhalacím, dostatku tekutin, klidu i vitamínu C velice rychle zasáhlo průdušky. Když dvě noci nepřetržitě kašlala a dýchání bylo stále obtížnější, už jsme na nic nečekali. Odvezl jsem ji co nejrychleji do nemocnice – ještě právě včas. Rentgen na pohotovosti ukázal, že Joniny plíce jsou těžce ucpány.

Při vyšetření druhého dne se ukázalo, že se obě plíce stále víc a více plní tekutinou. Lékařka zjistila oboustranný zápal plic a naordinovala jí dodávku kyslíku.

Diagnóza nás vylekala. Příčně (na všechny čtyři končetiny) ochrnutí lidé jako moje manželka nemají žádné prsní svaly a kapacita jejich plic je omezena. I normální dýchání je pro ně náročné. Zánět plic mnozí nepřežijí, natož oboustranný. Navíc nás zneklidňovalo, že Joni je takto ochrnutá už 38 let a již tak překročila životní vyhlídky uváděné ve statistikách. Věděli jsme, že její život visí na hedvábné nitce.

Nesmírně těžké chvíle

Joni je však bojovná povaha. S úzkostlivou přesností se řídila pokyny lékařů, brala léky podle předpisu a statečně kašlala dál, ačkoliv byla dosud tak vyčerpána. Těch devět dní v nemocnici bylo pro moji ženu nesmírně těžkých. A připouštím, že pro mne rovněž.

Připadal jsem si velice bezmocný, neboť jsem nemohl dělat víc, než jí klepat na záda, abych uvolnil hlen, nebo jí pevně tisknout tělo, aby si mohla lépe odkašlat. Přes noc jsem zůstával v nemocnici u ní. Spal jsem – pokud se to dá nazvat „spánkem“ – v křesle u Joniny postele. Prostě jsem tam musel být, nebo bych snad měl raději říci: *Chtěl* jsem tam být. Ne že bych snad nedůvěřoval nemocničnímu personálu, ale Joni přece nemohla stisknout tlačítko zvonku a už vůbec ne nahlas zavolat. Chtěl jsem být u ní, aby měla někoho, kdo by fungoval jako její „svaly“, kdykoli potřebovala pomoc při kašlání – což bylo zhruba po každých 15 minutách. Bleskurychle vstát a nasadit tuto proceduru – to se opakovalo až pětadvacetkrát za noc.

Společenství v radosti i utrpení

Jednou v noci kolem čtvrté jsem byl příliš unaven, abych v tom dokázal pokračovat. Opřel jsem si hlavu o Jonino rameno, zatímco ona právě trošku odpočívala mezi dvěma záchvaty kašle. Oba jsme byli naprosto vyčerpáni. Všude tma a ticho, až na Jonin dech znějící jako strouhání rašplí.

Po delší pauze zašeptala: „Je tohle ono společenství v radosti i utrpení?“ Po krátkém přemýšlení jsem zamumlal: „Ne, myslím, že je to společenství ve dnech dobrých i zlých.“ Tichounce jsme se zasmáli.

Byl to dobrý pocit, že se konečně zase smějeme. Nesčetněkrát jsme předtím u Jonina nemocničního lůžka prosili Boha o radostného ducha. Z jakéhosi důvodu však k tomu,aby nás oba mohl zahrnout milostí, použil právě tohoto okamžiku.

V tom momentě jsme věděli, že to zvládneme. Věděli jsme, že *ona* to zvládne. A věděli jsme rovněž, že naše manželství z toho všeho vyjde posíleno.

Konečně propustili Joni z nemocnice. Byla to pro nás taková úleva, být zase v našem domě.

Ačkoli ještě celé další dva týdny nesměla chodit do práce, nevadilo jí to. Nebude to prý moc dlouho trvat a zase bude chodit do kanceláře našeho sdružení „Joni a přátelé“. Zatímco se doma zotavovala, všiml jsem si, že se na ni dívám mnohem častěji než jindy. Ne že bych musel, ale že jsem chtěl.

Povinnost stát jako manžel při ní se změnila v radost, že s ní mohu nést její břemeno – takříkajíc „s ní trpět“. Bůh mi vložil do srdce novou úroveň soucitu a já jsem prostě toužil být v Jonině blízkosti, když trpěla.

Dbejme o to, aby sounáležitost rostla

Joni se daří zase lépe. Zrovna před nedávnem jsme slavili 23. výročí naší svatby. Během všech těchto let jsme směli společně konat velkolepou práci – pořádat dovolené a víkendy pro rodiny zasažené nějakým postižením a rozdávat po celém světě tak či onak postiženým lidem invalidní vozíky a Bible. Směli jsme spolu konat úžasnou službu.

Toto slovo „spolu“ však pro mne dostalo zcela nový význam.

Nebyli jsme s Joni jako manželé nikdy silněji *spolu,* než v době, kdy jsme bojovali s jejím zápalem plic.

Být nablízku

Nikdy jsem nevnímal, jak velice jsem své paní nablízku, než v okamžicích, kdy jsem jí čistil nos nebo jí po x-té upravoval kyslíkovou masku. Člověk by myslel, že takový pocit sounáležitosti vzniká u jídla za svitu svíček nebo na romantické dovolené.

Ale copak to není Bohu docela podobné, že posiluje naši vzájemnost, prohlubuje oddanost jednoho vůči druhému a vdechuje novou romantiku našemu manželství, když … v nemocnici společně bojujeme proti zápalu plic?

Novou, osvěžující romantikou není, když děláme v posteli něco nově a jinak. Je jí to, když se muž se ženou dělí o její břímě – a naopak. A tomu nemůže konkurovat žádná slavnostní večeře ozářená svíčkami.

Přede dveřmi jsou Joniny narozeniny. Znamená to, že překročí statistiku příčně ochrnutých o další rok. Její blížící se narozeniny se nám staly podnětem k rozmluvě o „sounáležitosti“.

Jsem silnější, když své paní pomáhám a stojím po boku, a ona je silnější, je-li těsně u mne – dokonce i na vozíku, když mi dodává energie, modlí se za mne a chválí mne za mé úsilí.

Je to obraz biblického listu Pavla Efezským 2, 22:

„V něm jste i vy *společně* budováni v duchovní příbytek Boží.“

Náplň lásky

Nejsme s manželkou odborníci na manželství. Nejsme ani odborníky v oblasti práce s postiženými.

Jedno však víme: Utrpení může manželské partnery buď od sebe rozehnat – nebo svařit v jedno. A tak jako nám Bůh zjevuje láskyplné, důvěrné věci, jestliže se Jej v osobním utrpení pevně držíme, dostává se i manželství větší náplně lásky, pokud se manželé v nouzi pevně drží Boha i sebe navzájem.

Říkám to každému manželovi a každé manželce, kteří procházejí těžkým obdobím. Bůh se nám zjeví vždy, půjdeme-li k němu se svou velkou nouzí společně.

A pokud se ve své nouzi zavěsíme na Boha, je vyloučeno, že by se v našem manželství neurodilo úžasně vzácné ovoce – ovoce trpělivosti.

Mladým dvojicím, kde jeden z partnerů trpí těžkým příčným ochrnutím, neradím automaticky manželství. Je to těžké. Od obou lidí to žádá velice mnoho. Avšak pro ty, kdo se jako Joni a já k tomu vědomě rozhodnou, stejně jako pro jiné, kteří se do této situace dostanou onemocněním či úrazem až po složení manželského slibu, má Bůh skutečně dostatek milosti! Asi proto, že „spolu“ s nimi sedí v jejich lodi.

Trpělivost a utrpení

Ano - máme s Joni před sebou ještě mnoho úkolů a cest. Tak dlouho, dokud jeden z nás nezemře, tvoříme tým. Učinila nás jím trpělivost a utrpení.

Dobrým příkladem je nám v tom žalmista David, když říká**: „Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme *spolu* Jeho jméno“ (Žalm 34, 4).** Je podivuhodné, že vždy poté, co jsme naprosto dole a máme pocit, že dál už to nejde – že právě v tom se objeví Bůh. Ježíš Kristus, který je sám životem, se skutečně – každý den a každou noc – zjevoval u Jonina nemocničního lůžka. A oba – *společně* – jsme z jeho milosti čerpali novou sílu. Naše manželství se s tím stalo bohatším a lepším.

Těším se na to, že ještě se svou příčně ochrnutou chotí prožiji mnoho dní, měsíců i let. Joni je klenot! A už se nemohu dočkat, jak jednou v nebi uzříme věčné výsledky své práce, poněvadž jsme spolu vyvyšovali Jeho jméno!

Ken Tada vede spolu se svou manželkou Joni Earecksonovou-Tadovou dílo křesťanské pomoci „Joni a přátelé“.

Z německého křesťanského časopisu pro ženy „Lydia“ 4/2009, str.66-67 přeložila Ivana Kultová

Psal se 5. květen 1945

Vlastimil Pospíšil

V ten den začalo Pražské povstání. Jistému německému vojáku jménem Hans bylo asi 16 let. Byl to velice zbožný chlapec a svou zbožností se před vojáky netajil. Když nastupoval do války, modlil se, aby nikoho nezabil a aby také jeho nikdo nezabil. Jeho zbožnost byla pro vojáky jakoby štítem před bombami. Když šel Hans napravo, šli za ním i jeho kamarádi. Když se vydal nalevo, šli tam i oni. Věřili, že kde je Hans, tam bomba nepadne. A také nepadla.

Dne 5. května 1945 byl jako voják v Praze. Vyhledal kostel. To pro něj nebyl problém. Vešel do kostela Svatého Mikuláše a v koutku kostela se v tichosti, ale úpěnlivě modlil. Jedna mladá žena jej viděla, jak se horlivě modlí. Zeptala se ho, v němčině, zda je věřící, a on jí odpověděl, že velice, a na důkaz, že říká pravdu, jí ukázal růženec.

Žena mu řekla, aby šel za ní. Doma mu dala civilní oblečení a řekla mu, že začíná povstání Pražanů.

On a jeho kamarádi o tom nevěděli. Nevěděli ani to, že když povstalci potkají nějakého Němce, ihned ho zastřelí.

Ten mladý voják byl z bavorského města Regensburgu. Několik dní šel pěšky z Prahy až domů. Po „sametové revoluci“ se moje manželka Vlasta s tímto bývalým vojákem v Regensburgu setkala. Její strýc Mirek zůstal po „Únoru 1948“ v „Západním Německu“. Oženil se s Němkou ze Sudet, která žila v Regensburgu a tak se dostal do Regensburgu. Jeho žena pracovala jako zdravotní sestra v klášterní nemocnici, kde Hans prodával ve stánku potraviny. Když se Hans dozvěděl, že manžel této zdravotní sestry je Čech a navíc z Prahy, pomáhal jim. Když k nim někdo přijel na návštěvu, a Hans se o tom dozvěděl, prodával tetě zboží levněji a někdy jí pro Čechy dával potraviny i zadarmo, aby měla něco pro návštěvu z Čech.

Vlasta mu jednou přivezla z Čech dárek a ptala se ho, proč je na Čechy tak laskavý.

Němci se obvykle na Čechy hněvali, zejména Němci ze Sudet. Zvláště ti, kteří museli opustit svoje domovy. Proč je Hans na Čechy tak hodný? Vyprávěl jí svůj příběh z konce druhé světové války, jak byl zachráněn skrze jednu Češku z Prahy.

Skrze jednu ženu, která jej oslovila v kostele a dala mu civilní šaty, měl rád všechny Čechy, s nimiž se setkal. Říkal: „Kdybych tehdy nebyl v Praze v kostele, pravděpodobně bych dnes nebyl ani v Regensburgu.“ Někdy na pohled malý skutek způsobí velikou věc, zázrak a zachrání i život.

Jak je důležité, aby lidé kolem nás viděli, že tam, kde je Boží lid, je život. Tam je záchrana, jak to viděli na onom vojáku Hansovi. Kde je Hans, tam bomba nepadne. Dívat se kolem sebe, jako se dívala ona žena, která uviděla modlícího se chlapce – vojáka.

Hans určitě nevěděl, jak se ta žena jmenuje, neřekla mu svoje jméno.

A proč také. Kdyby ho chytili, dozvěděli by se, kdo mu dal civilní šaty. V té rozžhavené době by mohla přijít i o život.

Její jméno je však známé. Je zapsáno v jiné knize, kde je mol ani rez, ani oheň nezničí.

Všichni na jednom jevišti

„Všichni na jednom jevišti velikého světa stojíme a cokoliv se koná, všech se týče.“
(Jan Amos Komenský)

Narození **Jana Amose Komenského** v roce 1592 jsme vzpomínali 28. března. Zemřel dne 15. listopadu 1670 v Amsterdamu. Byl posledním biskupem Jednoty bratrské a jedním z největších českých myslitelů, filosofů a spisovatelů. Během svého života si získal renomé především jako pedagog, resp. teoretik pedagogiky a autor mnoha spisů z tohoto oboru. Byl jediným tvůrcem originální, filosoficky ukotvené pedagogické soustavy v českých zemích, zabýval se všeobecnou teorií výchovy, didaktikou, vytvořil speciální metodiku výuky jazyků a sám sepisoval originální učebnice. Komenský je považován za zakladatele moderní pedagogiky a vysloužil si přízvisko Učitel národů.

Literární odkaz Jana Amose Komenského, který byl coby nekatolík nucen od roku 1628 působit v exilu, je velmi obsáhlý a různorodý. Psal latinsky i bohatou a působivou češtinou. Do obecného povědomí se zapsal také jako autor nejslavnějšího česky psaného díla 17. století s názvem Labyrint světa a ráj srdce.

Místo jeho narození není známo, jako pravděpodobná místa se uvádějí Uherský Brod. Narodil na Moravě a Moravu celý život považoval za svou vlast. Roku 1608 začal studovat na latinské škole (gymnáziu) v Přerově, odkud v roce 1611 odešel na vysokou školu do Herbornu. Již při studiu začal pomáhat profesoru teologie a nejmladšímu členu profesorského sboru Janu Jindřichu Alstedovi s pracemi na obecné encyklopedii. Alsted se pro Komenského stal vzorem. Sám pak začal psát dvě velká díla: *Poklad jazyka českého*, což měl být velký slovník, a dále encyklopedii *Divadlo veškerenstva věcí*. Tato díla nedokončil. Roku 1613 Jan navštívil Amsterdam, v té době vysoce rozvinuté město Evropy. Roku 1614 se vrátil přes Prahu do Přerova, jako rektor latinské školy. V roce 1616 byl vysvěcen na kazatele a následně odešel do Fulneku, kde působil jako rektor tamější školy a jako kazatel Jednoty bratrské. V této době psal spis *Listové do nebe*.

Po porážce stavovského povstání (1621) byl nucen opustit Fulnek a skrývat se na různých místech v Čechách a na Moravě, protože odmítal konvertovat ke katolictví. Po roce ukrývání (roku 1622) mu na mor zemřela žena a jeho dvě děti, které zůstaly ve Fulneku. Pod vlivem událostí psal filosofické spisy *Truchlivý*, *Hlubina bezpečnosti* a později *Labyrint světa a ráj srdce*. V roce 1624 začal Jan působit v Brandýse nad Orlicí. V roce 1628 odešel do exilu do polského Lešna, které se stalo centrem bratrské víry. Zpočátku doufal, že se brzy vrátí zpět do vlasti, proto psal česky. Začal psát učebnice a připravoval plán na zlepšení organizace školství, např. v díle *Navržení krátké o obnově škol v Království českém*. **V Lešně byl zvolen biskupem a písařem,** brzy se stal i zástupcem rektora gymnázia, což vedlo k jeho zájmu o pedagogiku. V tomto období vznikla velká část jeho děl, především pak z oblasti pedagogiky jako např. *Česká didaktika*. Ta měla být původně součástí velkého díla, které chtěl nazvat *Ráj český*. Obsahem měla být teoretická, didaktická a praktická část, která by sloužila rodičům a učitelům. **Napsal Velkou didaktiku**, kterou později přepracoval do latinské podoby *Didactica magna* a začal pracovat na *Vševědě (Pansofii)*. Komenskému postupně jeho díla jako *Brána jazyků otevřená* a *Informatorium školy mateřské* zajistila věhlas po celé nekatolické Evropě. Byl zván na univerzity několika zemí, nabídky však odmítal. První významnou nabídku Jan přijal až roku 1641, kdy se rozhodl vyhovět pozvání anglického parlamentu na přednáškové turné, během něhož vystoupil i před Královskou akademií věd. V této době vyjádřil své myšlenky ve spise *Via lucis*. Kvůli zvyšujícímu se tlaku občanské války Komenský Anglii opustil, avšak zanedlouho dostal pozvání z řady dalších zemí. V tuto dobu si Jan uvědomil, že právě prostřednictvím těchto nabídek může rozšířit svůj vliv a své myšlenky.

Roku 1642 odešel přes Amsterdam do Švédska, kam byl pozván, aby vedl reformu tamního školství a napsal pro ni učebnice. Vznikl zde spis *Nejnovější metoda jazyků*. Kvůli rozporům s donátory i spolupracovníky nakonec učebnice požadované švédským kancléřem Komenský nevytvořil a to ani na nátlak ochránce Louise de Geera. Zato zde vznikla část *Obecné porady o nápravě věcí lidských*. Roku 1648 se společně s těžce nemocnou manželkou vrátil zpět do Lešna, kde působil jako biskup. Když byl v roce 1648 uzavřen vestfálský mír a tím skončila třicetiletá válka, skončily též naděje českých exulantů na návrat do vlasti. Komenský se loučil s vlastí a církví spisem *Kšaft umírající matky jednoty bratrské*.

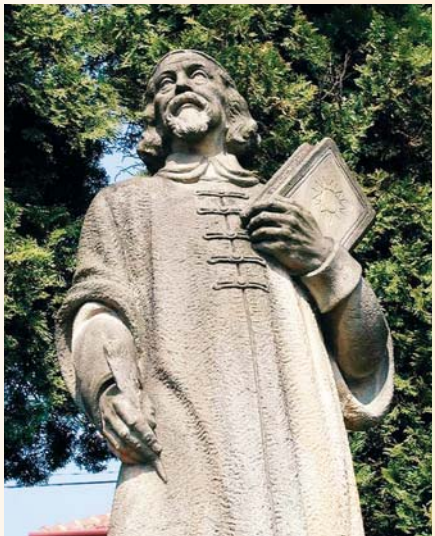

Roku 1651 vytvořil pro své žáky příručku *Pravidla mravů* a učebnici *Svět v obrazech* a *Škola hrou*. Z ní Komenský s úspěchem předváděl, nakolik jsou děti schopné podat dramatický divadelní kus ve školním prostředí. Roku 1654 Švédsko napadlo Polsko, avšak válka se nějakou dobu Lešnu vyhnula. V roce 1655 přišlo švédské vojsko k Lešnu a čeští a moravští bratři v čele s Janem Amosem Komenským "zachránili" Lešno před dobýváním Švédy otevřením městských bran. Komenský píše oslavnou řeč o švédském králi a čile se druží se švédským velitelem Schichtlingem. 27. dubna 1656 ale začalo deset tisíc polských partyzánů město obléhat a při následném požáru přišel téměř o všechen majetek i cenné rukopisy jako *Česko-latinský slovník*, na kterém pracoval prakticky celý život a který považoval za stěžejní dílo. Komenský musel kvůli kolaboraci se Švédy z Polska prchnout, jeho útěk je proveden na poslední chvíli a stěží si zachrání život. Přišel také o většinu *Pansofie* a *Metafyziky* a další díla. Tuto ztrátu nesl velice těžce a nikdy se z ní zcela nevzpamatoval. Na pozvání svého přítele Louise De Geera se v roce 1656 uchýlil do Amsterdamu.

Konec svého života (14 let) strávil v holandském Amsterdamu v bytě na jedné z nejlepších ulic, kde se konečně mohl v klidu a pohodlí věnovat pracím všenápravným. Proto také odmítl profesuru na Amsterdamské akademii. Jan se v této době aktivně účastnil mírových jednání anglicko-nizozemské války. **V Amsterdamu byla vydána polovina z celého Komenského díla**, například soubor 43 spisů pod názvem *Opera didactica omnia (Veškeré spisy didaktické)*, které se setkaly s velkým ohlasem, dále jednotlivé části *Všenápravy*: *Všeobecné probuzení*, *Všeobecné osvícení*, *Pansofie*, *Vševýchova* a *Všemluva* a menší díla jako *Jedno potřebné*, které bývá považováno za závěť lidstvu. Zemřel po dlouhodobých zdravotních problémech dne 15. listopadu 1670. Byl pohřben v kostelíku v Naardenu.

Prameny: Wikipedie

90. narodeniny oslavuje ocko v nebi

Jarmila Cihová

10. mája by sa môj ocko dožil 90 rokov. Po celý život sa usiloval šíriť Božie kráľovstvo, a tak azda každý v našej Jednote vie, že bol dlhé roky redaktorom a šéfredaktorom Rozsievača, okrem toho pracoval na spevníku, pripravoval programy speváckych slávností, bol členom a jedno obdobie aj predsedom staršovstva, slúžil kázňami, bol tajomníkom BJB. Pre mňa bol však predovšetkým múdrym, láskavým a nežným ockom. Väčšinou som ho vídavala, ako pracuje – píše úvodník do Rozsievača, rediguje články alebo si pripravuje kázeň. A hoci takmer nikdy neoddychoval, vedel sa tešiť zo všetkého dobrého a krásneho, čo Pán Boh stvoril – z tónov klasickej hudby, ktorú miloval, zo zázraku Božej prírody a umeleckých diel, z dobrého zákusku po nedeľnom obede, zo spoločenstva bratov a sestier. Po babičke a dedečkovi zdedil láskavý humor, ktorý robil náš život príjemnejším a problémy znesiteľnejšími, a ten mu zostal do samého konca.

Na sklonku svojho života bol ťažko chorý. Po prvej mozgovej príhode stratil schopnosť vyjadrovať sa a ku koncu sa už vôbec nemohol hýbať, všetko však vnímal. Nikdy sa nesťažoval, bol tichým svedectvom pre všetkých, ktorí sa oňho starali. Posledné týždne jeho života som strávila pri ňom. Neľutujem ani jedinú chvíľu, skôr je mi ľúto, že som častejšie nesedela vedľa neho a nedržala ho jednoducho za ruku.

Verím, že moju lásku cítil, a k tým najkrajším okamihoch počas jeho dlhej a ťažkej choroby patrili chvíle, keď niekedy ráno po zobudení otvoril oči a usmial sa. Vtedy akoby si neuvedomoval svoju situáciu, vyzeral šťastný a v modrých očiach sa mu zračilo nebo. Smrti sa nebál a spolu s Carlom Carettim vyznal v Chvále smrti:

Miluji ji, protože v ní konečně spatřím Království, jehož existenci jsem zde na zemi jen tušil a o němž jsem pouze snil.

Spatřím Církev v její definitivní slávě. Uvidím Krista! A vím, že budu oslněn Jeho krásou a už se od Něho neodloučím...

Teším sa, že ocko svoje 90. narodeniny oslavuje v nebi.

A som hlboko vďačná aj za to, že mamička za ním nesmúti, lebo stále cíti vedľa seba i v srdci jeho prítomnosť.

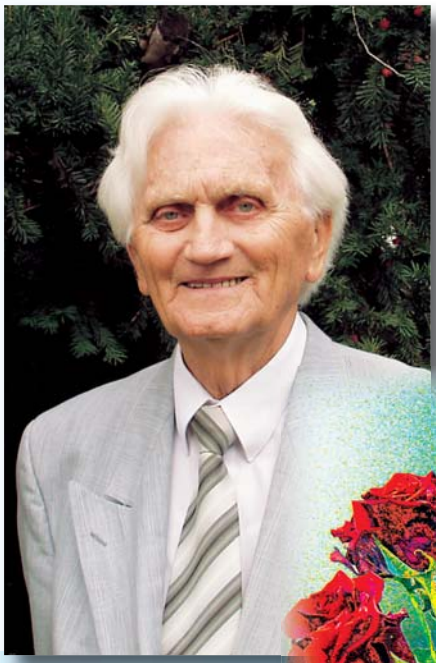

Vladko, si tam?

P. Kondač

Ak si niekto zaslúži pietnu spomienku na stránkach nášho Rozsievača, tak je to Vladimír Dvořák – náš brat Vladko. Ja som bol jeho malým spolupracovníkom v redakcii od tretieho štartu Rozsievača, a to v dubčekovskom roku 1968 a potom do mojej staroby, keď som považoval za múdrejšie prepustiť svoju zohriatu stoličku v RRR (Redakčnej rade Rozsievača) mladšiemu pracovníkovi, asi pred piatimi rokmi.

Moja prvá spomienka na tohto požehnaného človeka sa viaže k roku 1947. Stretli sme sa na pôde Račkovej, v ešte nedostavanej budove Biblického domova. Presnejšie: v stanoch, postavených pred ním na lúke. Boli to neobyčajne studené augustové dni skoro zimného rázu. Ale nás hrialo teplo zo srdc mládeže, ktoré horeli vysokým plameňom nadšenia pre Božie dielo. Tento plameň v nás, vtedy ešte mladých (ach, ja som mal ešte len osemnásť rokov!), udržiavali, vlastne mocne rozfúkali také osobnosti, akými boli aj vtedy ešte mladý Vladko a jeho druhovia. V tejto láske bolo počaté a potom ďalej živené aj dielo stavby Biblického domova ako strediska veriacej mládeže našej Bratskej jednoty baptistov. Ba všetkých, ktorí sa tu mali stretávať, aby odovzdali svoje srdcia Pánovi a obetavo Mu slúžili zo svojich mladých síl. Že tento Domov veľmi skoro dostal iné poslanie, ako sme my pôvodne zamýšľali, to už je iná kapitola. Stal sa budovou „školy v prírode“ pre deti, ktoré tu potom vychovávali v duchu „vedeckého ateizmu“ vari až štyridsať rokov, ale to už nebolo v našej réžii.

S Vladkom, ešte mladým, sme sa potom inde stretávali. Väčšinou na pôde bratislavského zboru na Vysokej ulici, kde sme zostavovali materiál časopisu Rozsievač. On ešte nebol jeho šéfredaktorom. Ten post patril predsedovi alebo tajomníkovi našej Ústrednej rady. Oni niesli nemalú zodpovednosť za každý riadok a vari za každé slovo, aby nevybočilo z medzí štátno-straníckej (KSČ) cenzúry. Ale vari sa nemýlim, že ťažisko práce, a to čo do množstva a kvality, niesli manželia Dvořákovci. Mali na to aj potrebnú kvalifikáciu: on profesor češtiny, ona, Ruženka, profesorka slovenčiny (ale obidvaja bez profesúry, už neboli za katedrou školskej triedy). No hlavnou ich kvalifikáciou bolo horlivé srdce, horiace obetavou láskou pre toto dielo. Cítili zodpovednosť, aby časopis vyšiel včas a bol hodnotný svojím obsahom duchovne aj čo do formy či krásy.

Nuž tu sme sa stretávali mesiac čo mesiac, v skromných miestnostiach, tu sme vždy odovzdávali dielo Pánovi na modlitbách, aby bolo požehnané, aby rozsievané zrno vyklíčilo a prinieslo aspoň skromnú úrodu. A tu nám brat Vladimír zapaľoval srdcia k podobnej obetavosti. Ako? Iste ľahko uhádnete: svojím osobným príkladom. Veď on i so sestrou Ruženkou priniesol ohromné obete, a to v podobe nespočítateľných hodín pri úprave a príprave materiálu, premnohých článkov a článočkov, ktoré čítalo potom naše bratstvo, ba nielen ono, ale aj širší okruh čitateľov. Pri tejto práci ešte neexistovali počítače, všelijaké príspevky bolo treba ešte vyčítať z rukopisov ťažko čitateľných aj nečitateľných. Nejeden potom aj nanovo prepisovať, veru áno.

Ťažisko tohto diela ležalo na manželoch Dvořákovcoch (čo ako špekulujem, musím tu spomínať obidvoch spolu, jedným dychom). Už vari ani oni by nevedeli zrátať hodiny a dni, ktoré v tejto práci strávili a prežili telom i dušou. Pritom som ja iba tak v pozadí sekundoval, tiež som upravoval (a priznám sa, aj krátil) niektoré články, najmä tie teologické. A odmena šéfredaktorom za všetko? Neraz jedovaté listy autorov, ktorí sa cítili hlboko dotknutí, urazení za úpravu príspevkov, ktoré oni videli ako dokonalé a nedotknuteľné. A to sa zhrnulo na hlavu šéfredaktora a ten čo mal robiť? Nuž, usmial sa, a akoby nič, pokračoval v práci.

Brat Vladko sa na to všetko, aj na nás, teraz pozerá z nebeského nadhľadu. Už to má za sebou. Ale my všetci si na neho spomínajme a nezabúdajme. Ja nechcem, a vlastne ani nemôžem zabudnúť na môjho brata, šéfa, spolupracovníka a vzorného kresťana, Božieho človeka. A verte, spomínam rád!

Spomienka na brata Janka Šalinga

Náš milý brat Janko Šaling, člen bratislavského zboru na Palisádach, ktorý odišiel k Pánovi dňa 6. augusta 2002, by sa dňa 20. apríla t. r. dožil 90 rokov. Pri tejto príležitosti redakcia Rozsievača, v ktorej dlhé roky aktívne pracoval, poprosila jeho rodinu o spomienky naňho.

Len nám patrí náš čas, kým sme tu na zemi, a záleží len na nás, ako ho prežijeme. Náš tatino zasvätil celý svoj život službe Pánu Bohu a šíreniu Božieho slova na každom kroku.

Najvýraznejší obraz, ktorý vidíme pri spomienke naňho, je, ako kľačí pri posteli a modlí sa.

Náš tatino bol veľmi pracovitý. Každý deň sedával za písacím strojom a písal prípravy na kázne, články do Rozsievača, úvahy do vysielania v Slovenskom rozhlase, v kresťanskom rádiu TWR, odpovede na listy poslucháčov rádia TWR, prípravy na Historickú komisiu. Napísal knihu „Populárne o kresťanskom krste“ a vydal ju na vlastné náklady. Mama bola jeho vernou spolupracovníčkou a veľkou oporou. Na jeho stole vidíme otvorenú Bibliu a husto popísaný papier s programom na každý deň. Nesmie v ňom chýbať návšteva brata či sestry v nemocnici.

Dlhé roky slúžil ako laický kazateľ, miloval hudbu a spev, spieval v spevokole. Mal veľmi rád ľudí, pre každého si vedel nájsť čas a pomôcť mu. Pre každého mal slová pochopenia a povzbudenia. Nikdy nemyslel na seba, ani v posledných rokoch, keď bol vážne chorý a veľmi trpel. Veľmi mu záležalo na zborovom živote založenom na kresťanských princípoch, úprimných a čistých bratsko-sesterských vzťahoch.

Celý život slúžil Pánu Bohu. Poslušne, nezištne a s láskou. Bol Mu verný v každej situácii života, aj za cenu straty zamestnania. Jeho viera bola naozaj viera malého chlapca, o ktorej náš tati nikdy nepochyboval. Jeho svet mal veľa viery, veľa nádeje a nesmierne množstvo lásky. Žil naplno, všetko čo robil, robil s veľkým nasadením.

Som veľmi rád, píše vnuk Vilko, že pri spomienke na deda sa mi v hlave zobrazí veľké množstvo zážitkov. Už odmalička sme chodili spolu hrávať na školský dvor futbal, len my dvaja, a dedo sa so mnou vydržal naháňať až do tmy. Dedo mi ukázal miesta, ktoré mal najradšej. Jedným z nich bola jeho záhradka, kde trávil veľa času, a vždy sa tešil, keď sme tam boli spolu a opekali si. Veľa sme sa rozprávali a dedo ma učil, ako sa starať o záhradku. Druhým miestom bola jeho rodná dedina pod Vysokými Tatrami, Mengusovce, spojená s láskou k rodičom a súrodencom. Toto miesto miloval a od prvej chvíle som si ho zamiloval aj ja a vďaka dedovi tam dodnes chodím veľmi rád. Je to miesto, kde je pochovaný, a pri každej mojej návšteve Mengusoviec je prvou zastávkou cintorín, kde sa u deda zastavím na kus reči a spoločne pozeráme na krásne Tatry.

Na deda si spomínam ako na človeka, ktorého si všetci vážili a ktorý miloval rozdávať vieru v Pána Ježiša všetkými formami. Pamätám si jeho prípravy na kázne, ktoré všetci v kostole so záujmom počúvali.

Som rád, že na môjho deda ľudia spomínajú aj po dlhej dobe od jeho odchodu do večnosti.

Mrzí ma, že sa s ním nemôžem objať a že nemôže objať svoje pravnučky, ale viem, že aj napriek tomu sa teší, vidí nás a dáva na nás pozor. Drahý dedo, aj touto cestou Ti posielam tie najkrajšie pozdravy do neba a prajem Ti všetko najlepšie k 90. narodeninám!

Ak budeme rozdávať Božiu lásku každému, koho stretneme, len jedna vec sa môže stať. LÁSKA bude rásť a ľudstvo s ňou.

Stopy brata Janka Šalinga

Stano Kráľ

Brat Janko Šaling by sa 20. apríla tohto roku bol dožil 90 rokov. Predišiel nás do večnosti 6. augusta 2002 vo veku 79 rokov. Žil však život tak naplnený, že iní by na to možno potrebovali 158 rokov...

Bol to z môjho pohľadu žurnalista – evanjelista, ktorý od prvej chvíle, od kedy odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi na prvej povojnovej konferenecii vo Vavrišove v roku 1945, začal prispievať aj do Rozsievača (1946).

Vyštudoval na Obchodnej akadémii v Poprade a celý život pracoval v bankovníctve ako vedúci pobočiek Slovenskej sporiteľne a nakoniec na Ministerstve financií.

Pracoval aj ako redaktor odborných časopisov a bol členom zväzu slovenských novinárov.

To, čo však bolo na jeho srdci, bola duchovná služba. Neváhal sa zapájať so svojou službou všade tam, kde bol potrebný. Slúžil Slovom v Bratislave a okolí, bol kazateľom v Tekovských Lužanoch a v Podunajských Biskupiciach. Duchovná služba mu prinášala počas komunistického režimu samozrejme rôzne problémy a protivenstvá, ale nikdy svoje rozhodnutie slúžiť Bohu neľutoval a Boh sa k nemu priznával.

Veľkou láskou brata Janka bola aj hudba a spev a patril do skupiny zakladateľov „Pěvecké jednoty BJB" v roku 1946, ktorej úlohou bolo zveľaďovanie zborového spevu v cirkvi.

Nezmazateľnú stopu zanechal aj počas svojho dvanásťročného pôsobenia v historickej komisii BJB na Slovensku ako predseda, ktoré vyvrcholilo vydaním kolektívneho diela - knihy „Niesli svetlo evanjelia" (v r. 1987) o histórii našich zborov na Slovensku. Aj keď toto dielo bolo komunistickým režimom v mnohých oblastiach okresané cenzúrou a vznikalo počas veľmi tvrdých politických tlakov, stále je to jediná publikácia tohoto druhu na Slovensku. Je aj autorom knižky „Populárne o kresťanskom krste".

To, čo by som chcel pripomenúť na záver, bola žurnalistická práca brata Šalinga. Veľmi sa totiž dotkla aj mňa osobne a ovplyvnila ma na mojej profesijnej dráhe. Od roku 1969 bol členom redakčnej rady Rozsievača (v roku 1969 bolo obnovené vydávanie Rozsievača, ktorý bol od roku 1951 komunistami zakázaný). Hneď po Nežnej revolúcii v roku 1989 využíval vzniknuté príležitosti na to, aby sa evanjelium Ježiša Krista hlásalo na verejnosti. Bol spoluorganizátorom satelitnej evanjelizácie s Billym Grahamom a bol aj súčasťou novovznikajúceho tímu v Slovenskom rozhlase pod vedením redaktora Ernesta Weidlera pre prípravu duchovných zamyslení. Pre mňa to bol úžasný pocit počuť z verejného média zvesť evanjelia, ktoré pripravil brat z našich zborov. To bol čas, keď brat Janko zachytil aj mňa a mohol som ním povzbudzovaný a vedený vstúpiť do práce v Rozsievači a neskôr aj do rozhlasovej spoločnosti TWR, ktorej bol tiež súčasťou. Vždy som obdivoval jeho mladícky zápal, niekedy až rebéliu voči zvyklostiam s túžbou veci zlepšovať a veľmi som si vážil jeho úsilie voviesť mladých do aktívnej služby. Človek s takýmto záberom a dosahom nám na Slovensku dnes chýba.

Ono to asi všetko vyzerá ako chvála človeka... ale nie je. Skúste sa na všetko, čo je v predchádzajúcich riadkoch napísané, pozrieť ako na veci, ktoré urobil Boh cez svojho služobníka.

P. S.

Ďakujem za všetko, brat Janko.

Kresťania v Severnej Kórei prosia o modlitby

Kresťania v Severnej Kórei prosia o modlitby v súvislosti s konfrontačnými vyhláseniami ich štátnych predstaviteľov namierenými proti Južnej Kórei a USA.

„Vieme, že naša cesta nebude jednoduchá, ale sme si istí, že naša viera, zúfalá nádej a vášnivá túžba raz prinesú mnoho ovocia," povedal veriaci kresťan zo Severnej Kórey pre organizáciu Open Doors.

Podľa Open Doors prichádzajú z ilegálnej cirkvi v Severnej Kórei informácie o tom, že atmosféra v krajine pripomína vojnový stav a že modlitby za prenasledovaných kresťanov v tejto komunistickej krajine sú potrebnejšie ako kedykoľvek predtým. Jeden z kresťanských vodcov to opisuje slovami: „Sme volaní do rozhodujúceho boja s puškou v jednej ruke a s kladivom v druhej. Armáda, námorníctvo, letectvo, strategické rakety, červené gardy a mládežnícke gardy su stále v bojovej pohotovosti."

Podľa ďalších informácií ľudia majú strach pred vojnou, snažia sa zabezpečiť pred núdzou v prípade vojny a ceny potravín prudko stúpajú.

V Severnej Kórei žije podľa odhadov 200 až 400 tisíc kresťanov, ktorí sú prenasledovaní. 60 až 80 tisíc je internovaných v koncentračných pracovných táboroch.

Jerry Dykstra, zástupca Open Doors, vyzýva k modlitbám za Kim Jong-Una – najvyššieho predstaviteľa krajiny, aby Boh pracoval v jeho srdci a zmenil vojnu na mier. Ďalej vyzýva: „**Modlime sa za múdrosť pre predstaviteľov USA, Severnej Kórey a Číny. Modlime sa za kresťanov, ktorí sú ohrození prípravami na vojnu. Modlime sa za rodiny, ktoré nemajú dostatok potravín. Modlime sa za to, aby miestni kresťania stáli pevne vo svojej viere bez ohľadu na to, čo sa v krajine stane."**

Podľa Baptist Press
pripravil SK, krátené

Duševne chorý najmladší syn Ricka Warrena spáchal samovraždu

27-ročný syn pastora Ricka Warrena spáchal samovraždu po celoživotnom zápase s duševnou chorobou, informovali internetové noviny The Christian Post. Pastor zboru v kalifornskom Saddlebacku vydal vyhlásenie v emaili, ktorý zaslal svojmu tímu.

„Žiadne slová nedokážu vyjadriť zármutok a bôľ, ktorý práve teraz cítime. Náš najmladší syn Matthew, 27-ročný, celoživotný člen zboru v Saddlebacku dnes zomrel," napísal Rick Warren. Rick Warren opísal Matthewa ako „milého, nežného a súcitného muža".

„Napriek najlepším americkým lekárom, medikom, poradcom a modlitbám za uzdravenie, muky duševnej choroby nikdy neustupovali. Dnes, po veselom večeri s Kay a so mnou, si vo chvíľkovej vlne zúfalstva vzal život."

„Nikdy nezabudnem, ako pred mnohými rokmi, po ďalšom neúspešnom pokuse o vyslobodenie, Matthew povedal: „Oci, viem, že pôjdem do neba. Prečo nemôžem len tak zomrieť a ukončiť toto trápenie?´, ale žil ďalších 10 rokov," napísal.

Vo vyhlásení pastor požiadal zbor, aby sa pripojil k modlitbe „za celú rodinu Warrenovcov, aby ich v tejto ťažkej situácii utešil Boh a naplnil ich svojím pokojom."

59-ročný pastor Rick Warren je autorom knihy Purpose Driven Life (Život s jasným cieľom), ktorá je po Biblii druhou najprekladanejšou kresťanskou knihou vo svete a najpredávanejšou populárne-náučnou viazanou knihou. Má ďalšie dve deti, Amy a Josha, a päť vnúčat.

www.krestandnes.cz

Open Doors: Ve světě je pronásledováno 100 miliónů křesťanů

Ve světě je pronásledováno na 100 milionů křesťanů, tvrdí ve své letošní zprávě nevládní křesťanská organizace Open Doors. Dokument uvádí 50 zemí seřazených podle míry diskriminace, jíž jsou v nich křesťané vystaveni. Na prvních místech jsou KLDR, Saúdská Arábie a Afghánistán.

Severní Korea figuruje na prvním místě seznamu už jedenáctý rok, mezi zeměmi s extrémními formami pronásledování jsou také Irák, Somálsko, Maledivy, Mali, Írán, Jemen, Eritrea a Sýrie, kde se během občanské války podle Open Doors situace křesťanů zhoršila a nyní čelí nejhorším formám perzekuce, k níž patří i pravidelné násilné útoky.

Poprvé se ve výčtu objevilo pět subsaharských zemí – Keňa, Tanzanie, Uganda, Niger a Mali. Tento stát se na sedmé místo žebříčku dostal kvůli prosazování islámského zákona šaría v severních regionech a kvůli pálení kostelů a pronásledování křesťanů v oblasti Bamaka.

Z první desítky naopak vypadla Čína, kde zůstává státní dohled nad věřícími, ale poklesla četnost přímých akcí režimu proti křesťanům. V seznamu 50 států je také Pákistán (14.), Vietnam (21.), Egypt (25.), Tunisko (30.) či Indonésie (45.) a celkem šest postsovětských států – Uzbekistán, Turkmenistán, Tádžikistán, Ázerbajdžán, Kyrgyzstán a Kazachstán.

www.krestandnes.cz

Rozsévač/Rozsievač 2013

Cena Rozsévače v roce 2013 zůstává nezměněná a to ve SR 1,35 EUR za jeden výtisk a v ČR Kč 34,-.

Pro stálé odběratele je vypočteno roční předplatné:

Slovensko – jednotlivci
13,5 EUR + poštovné 3,5 EUR = 17 EUR

Česká republika – jednotlivci
340,- Kč + poštovné 140,- Kč = 480,- Kč.

Sbory v SR – 13,5 EUR + poštovné 0,6 EUR = 14,1 EUR.

Sbory v ČR
340,- Kč + poštovné 18,- Kč = 358,- Kč

Ostatní zahraničí
– 13,5 EUR + poštovné 27 EUR

Novým odběratelům zašleme na požádání poštovní poukázku. **Stále platí, že noví odběratelé mají 50 % slevu!**

Pomoc při kompletaci archivu Rozsévače

Prosíme čtenáře, kteří mohou postrádat vydání Rozsévače ročníků: před rokem 1946, celé ročníky 1946, 1947, 1948, 1949, 1951 a vydání od roku 1969. Vydání budou uložena do archivu v Bratislavě.

Děkujeme. Redakce

Témata příštích vydání:

Červen/Jún: Zdravý, bohatý…
(Naše priority)
Uzávěrka: 7. 5. 2013

Září/September: Milujeme svoje děti
Uzávěrka: 1. 7. 2013

Říjen/Október: Bojíme se vůdcovství?
Uzávěrka: 27. 8. 2013

Upozornění:

Za obsahovou a stylistickou stránku textů vydaných v Rozsévači odpovídá autor. Redakce si vyhrazuje právo příspěvek krátit, upravovat, případně neuveřejnit a neodpovídá za obsah uveřejněných inzerátů.

Zasílání příspěvků do časopisu

Své příspěvky můžete zasílat na adresu rozsievac@baptist.sk i dopředu! Vaše články zařadíme podle témat.

Články, prosíme, zasílejte v řádkování 1,5, s použitím písma Times New Roman, velikosti 12. Texty nijak neupravujte, nemusíte je zarovnávat na střed, pište plynule bez odklepávání „entrem“ na konci řádků. Dokumenty, prosím, posílejte ve formátu doc, ne jako docx. Texty na inzerci, prosím, zasílejte bez grafické úpravy, náš grafik váš inzerát upraví a zařadí na stránku. Pod text vždy napište autora článku, případně prameny, z nichž jste čerpali. Pokud možno, zašlete k článku fotografie, zvláště jedná-li se o ohlasy z akcí vašich sborů, blahopřání apod. Fotografie pro tisk by měly být zaslány v nejvyšší možné kvalitě rozlišení ve formátech JPEG, EPS nebo TIFF.

Nevkládejte je do textu, zašlete je zvlášť. Pokud budete posílat inzerci zpracovanou v PDF, převeďte písmo do křivek a PDF vytvořte ve vysoké kvalitě pro tisk, nejlépe i s ořezovými značkami. Jinak zasílejte inzerci ve formátu doc. (word)!

Rozsievač Rozsievač

Děkujeme za pochopení a těšíme se na vaše příspěvky!

Mládež pre Krista vás pozýva

Duchovný program na rok 2013

Modulárna škola – škola duchovného poradenstva

Konferencia duchovných poradcov 2013

V dňoch 2. – 5. 5. 2013 vás občianske združenie Mládež pre Krista pozýva na konferenciu pre duchovných poradcov zameranú na službu poradenstva. Konferencia sa uskutoční na Ranči Kráľova Lehota.

ZMENÁREŇ

Občianske združenie Mládež pre Krista pozýva v dňoch 10. – 12. 5. 2013 na podujatie s názvom „Zmenáreň alebo zrkadlo pre škaredé káčatká“. Podujatie je určené pre ženy a uskutoční sa na Ranči Kráľova Lehota.

Seminár pre gitaristov

V dňoch 17. – 19. 5. 2013 sa uskutoční na Ranči Kráľova Lehota seminár pre hráčov na akustickú, elektrickú a basovú gitaru.

Pozvánka na letní tábory

Word of life je mezinárodní křesťanská organizace, která koná letní tábory již 13 let v Černé Hoře.

Naším cílem je zasáhnout mládež evangeliem Ježíše Krista. Proto také během tábora pořádáme pravidelné křesťanské programy se zajímavými hosty.

Více informací můžete najít na našich webových stránkách:
www.wordoflife.cz

Téma letošních táborů je

Ostrov pokladů.

Můžeš se proto těšit na pirátskou zápletku, středověké jídlo, hry, i napínavé vyvrcholení.

Součástí programu je výuka jazyků nebo sportů.

Mezi sporty máš na výběr baseball, basketbal, fotbal, volejbal nebo tenis.

V jazycích si zase můžeš vybrat angličtinu nebo francouzštinu, které jsou vyučovány rodilými mluvčími skrze různé hry a vlastní lekce.

Tábor je vždy na týden, proto si můžeš vybrat mezi termíny v rozpětí od 7. 7. do 3. 8. 2013.

Neváhej, přijeď a prožij s námi úžasný adrenalinový týden a mnohem více.

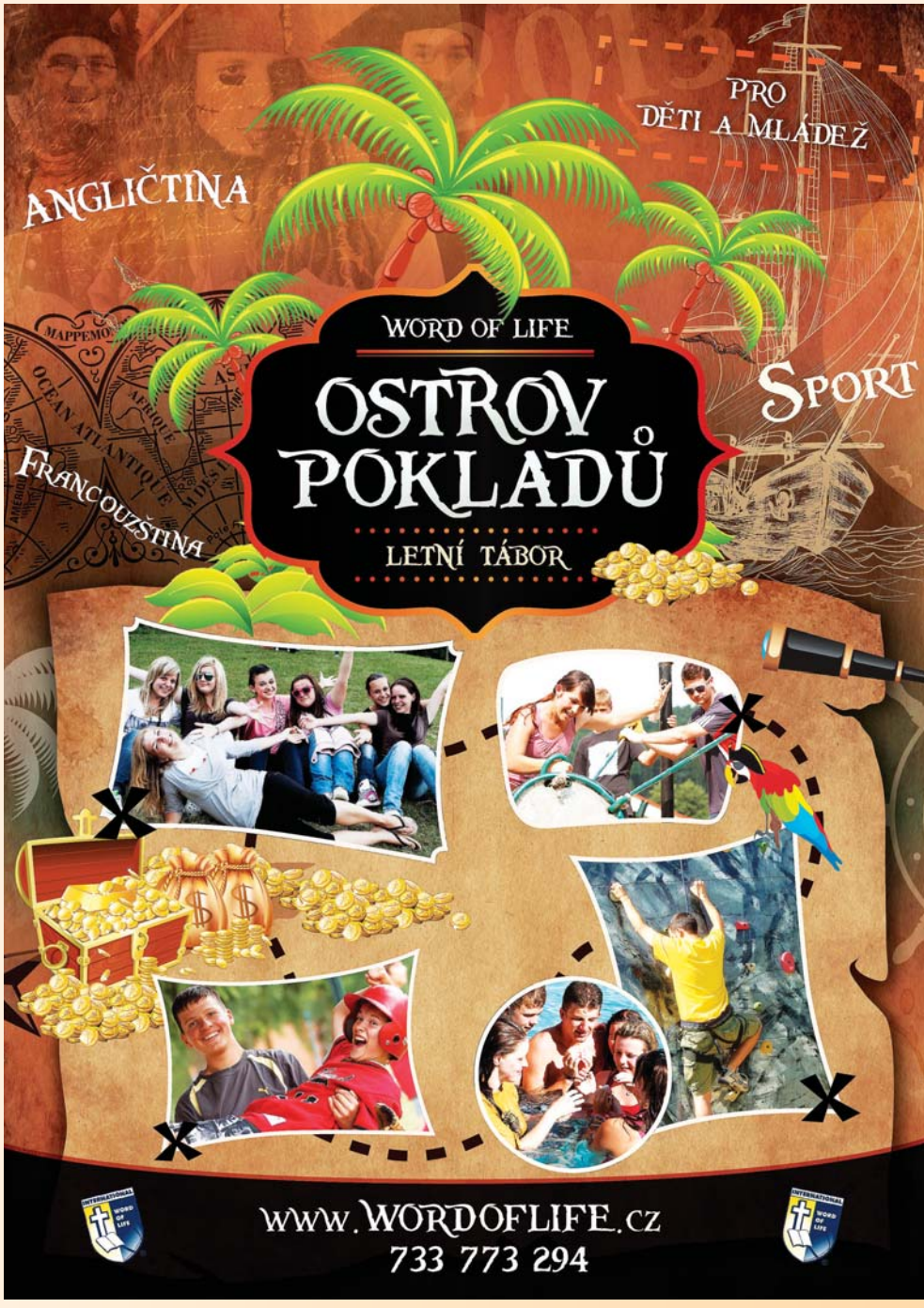

FUN UNDER THE PARACHUTE
Misia s mamičkami v Petržalke

Bohunka Šalingová

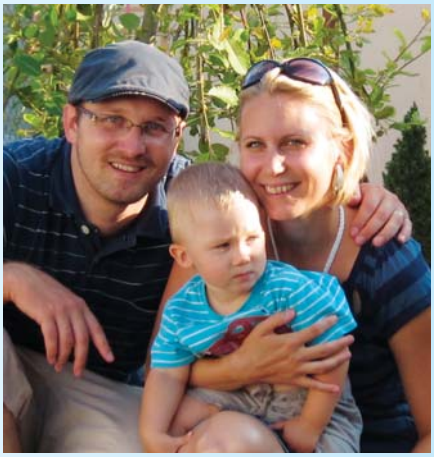

Celá táto misijná myšlienka sa začala priateľstvom s americkou misionárkou Charity Palmer a tiež spoločnou veľkou túžbou v srdci byť užitočnými a slúžiť v okolí svojho bydliska. Keďže som v tom čase mala jednoročného syna a veľa času som s ním trávila vonku, prinášalo to aj veľa zoznámení sa so ženami v rovnakej rodinnej situácii – ženy na materskej s jedným alebo viacerými deťmi. Cítila som sa k nim blízko, mali sme rovnaké témy, túžby, radosti aj starosti. Skoro každý deň som sa zoznámila minimálne s dvoma novými mamičkami. Keď som sa o tom rozprávala s mojou priateľkou Charity, ona mala podobnú skúsenosť a obe sme cítili silné volanie do práce s mamičkami na materskej. Aj keď sme z iných kútov Bratislavy, rozhodli sme sa, že začneme robiť hudobno-pohybové aktivity v angličtine pre deti od jedného roka v petržalskom Sade Janka Kráľa. Angličtina je veľmi atraktívna a rodičia ju pre deti vyhľadávajú už v ranom detstve, preto sa nám zdala táto forma veľmi vhodná.

V júni 2012 sme sa začali stretávať raz do týždňa. Kúpili sme farebnú plachtu, tzv. padák (parachute), a celú akciu sme nazvali FUN UNDER THE PARACHUTE (zábava pod padákom).

Ako reklamu sme zvolili osobné pozvanie. Pozývali sme mamičky s deťmi, ktoré sme stretli na ihrisku alebo v parku. Spočiatku to bolo len o aktivitách pre deti, a kým napríklad detičky jedli desiatu, my sme sa mohli rozprávať a navzájom sa spoznávať. Boli sme prekvapené, ako sa správa o detskej angličtine v parku šíri. Každý týždeň prišli najmenej dve až tri nové mamičky. Deti aj mamičky si veľmi obľúbili toto pravidelné stretávanie sa a ako sa blížil koniec leta, rozmýšľali sme ako ďalej. V zime by sa táto aktivita vonku nedala realizovať, a tak sme sa začali obzerať po nejakých priestoroch. Mali sme pomerne náročné požiadavky na miestnosť a musím sa priznať, ani som veľmi nedúfala, že sa niečo vhodné nájde. Keďže medzi nás chodila jedna mamička od petržalských Saleziánov, ponúkla sa, že sa spýta, či by nám neposkytli priestory. A tak sa aj stalo – od prvého októbra sme sa začali stretávať u Saleziánov Don Bosca v Petržalke na Mamateyovej ulici. Pravidelnosť stretnutí sa nezmenila, ale zmenila sa forma. Cítili sme, že aby to bola misia *nielen skutkom, ale aj slovom*, potrebujeme do našich stretnutí vniesť to podstatné, a to hovoriť viac o osobe Pána Ježiša Krista. Začali sme to robiť formou OTÁZOK DŇA. Vždy prvých 15 minút (čas len pre mamičky) sa venujeme spoločne otázke dňa – *napr. Čo je pre teba najťažšie v úlohe matky alebo Čo pre teba znamená MILOVAŤ svoje dieťa.* Snažili sme sa do odpovedí integrovať osobu Pána Ježiša Krista a Jeho zámer s nami, ako aj Jeho východiská pre náš život. Usilovali sme sa tvoriť otázky, na ktoré nám odpovedá jasne aj Biblia, napr. *Ako by sme mali vychovávať naše deti – sú telesné tresty v poriadku?* Samozrejme, naša diskusia máva mnoho podotázok, ktorými sa snažíme dostať k podstate – že tú hlbokú, oddanú a bezpodmienečnú lásku, ktorú prežívame k našim deťom, do nás vložil sám Pán Boh, a keby nebolo Jeho, tak nie sme schopné takej lásky. Že vtedy, keď už nevládzeme, On je Ten, ktorý je príkladom tej najväčšej lásky. A keď si myslíme, že už viac nedokážeme milovať svoje dieťa, pretože ho milujeme tak veľmi, je tu ešte niekto, kto nás miluje omnoho viac, a to je Boh. Som vďačná Bohu, že už veľa žien z Petržalky nemôže povedať: „Ja som o Bohu nikdy nepočula," pretože o Ňom počujú každý týždeň. Vidím, že Pán sa priznáva k tejto práci, požehnáva ju stále novými prírastkami a robí cestu pre šírenie Jeho kráľovstva tu na zemi. Naozaj cítime, že Boh otvára dvere, a dúfame, že postupne mnohé srdcia mamičiek v Petržalke zmäknú a otvoria sa poznaniu Boha a životu s Ním.

Pre mňa osobne táto služba znamená hlbšie poznávanie Boha. Ukazuje mi, že aj ja, taká nedokonalá a hriešna, môžem robiť prácu pre veľkého Boha. Som Ježišovi veľmi vďačná, že mi dáva obdobie, keď môžem byť úplne zameraná na výchovu svojho syna, a že mi dal aj možnosť slúžiť petržalským mamičkám. Verím, že sa k tejto službe bude Pán Boh aj naďalej priznávať a požehnávať náš čas. Našou modlitbou je, aby sme počuli Boží hlas a boli vedené Duchom Svätým vo všetkom, či už je to príprava, alebo samotná realizácia, ale aj okrajové služby. Modlíme sa, aby sme jasne videli, aké sú potreby mamičiek, ktoré by mali byť naplnené, aby mohli prijať a uveriť v Pána Ježiša ako osobného Spasiteľa. Ďakujeme, že sa budete modliť spolu s nami.

Vděčnost

Chodí v dlouhých šatech
a má vyšívané rukávy,
přikrývá uplakané oči v truchlení
a všechno, na co se neradi díváme
zahalí,
chodí do tvého domu
a často překonává právě ty dveře,
co jsou zavřeny,
a v překonaných místech
zamává rukávy na pozdrav,
rukávy s vyšitými písmeny
...že Ty, Pane, se mne nikdy nevzdáš...

Vlastimil Pospíšil:
Květy naděje

Fotografie publikované v tomto čísle
sú zo zdrojov:
www.christianphotos.net,
BigPhoto, M. Horáčková
a archív redakcie.